

บทนำ

ชีวิตของตัวประกอบที่พลิกจากหน้ามือเป็นหลังฝ่าเท้า

ปัง!

แรงกระชากอันป่าเถื่อนส่งผลให้บานหน้าต่างที่ลึกลงอย่างแน่นหนา เปิดออกอย่างแรง สายลมพัดทวนยามค่ำคืนชวนให้กายบางซึ่งนอนอยู่บนเตียง รู้สึกตัวตื่น ทว่าไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะลืมตาขึ้นมา

ซุนมีมีหมกตัวอยู่ในเรือนนางกำนัลมายาวนานกว่าหกทิวาหกราตรี อาหารและน้ำแทบมิได้แตะต้องจนร่างกายอ่อนแรง จำได้ว่าก่อนที่ลีฮวา สหายสนิทจะจากไปเมื่อตอนหัวค่ำ ได้บอกกับนางว่าวันนี้ที่วังพิชิตบูรพามีจัดงานเลี้ยงรับขวัญท่านหญิงซึ่งมีอายุครบหนึ่งเดือน วันนี้ตั้งแต่รุ่งเช้ามีแขกเหรื่อทั้งหลายหลั่งไหลมาจากทั่วทุกสารทิศ เห็นว่าแม่แต่ฮ่องเต้เองยังมีราชโองการส่งองคค์ชายมาเพื่อร่วมแสดงความยินดีอย่างใกล้ชิด

ส่วนนางนะหรือ... หกวันก่อนหน้านี้ถูกคนรักซึ่งเป็นคนเลี้ยงม้าหนุ่ม ในวังพิชิตบูรพาที่เติบโตมาด้วยกันสลัดรัก ด้วยเหตุผลว่านางอ้วนอัปลักษณ์ จนกระทั่งหมาตาบอดยังมีเลียดูแล

ฮือๆ... เพียงแค่นึกถึงใบหน้าของอีกฝ่าย ก็ชอกช้ำ ระทม ชมชื่น หยาดน้ำตาไหลรินอาบแก้มนวลเนียนทั้งที่ยังหลับตา สะอื้นไปอย่างเงิบงัน

นางกำนัลสาวมัวแต่จมอยู่ในห้วงความเจ็บปวด จนมิทันสังเกตว่าเงาร่างสีดำได้แทรกกายผ่านหน้าต่างบานดังกล่าวแล้วมุ่งมายังเตียงเล็ก ใบหน้าซีกล่างของเขาถูกบดบังด้วยผืนผ้าสีดำ เผยให้เห็นดวงตาคู่คมสีดำสนิทซึ่งเจือแววเคร่งเครียด ก่อนที่จะแปรเปลี่ยนกลายเป็นตลกตะลึงเมื่อสบเข้ากับร่างที่กำลังนอนร้องไห้อย่างน่าสงสาร

ผิวกายของนางสาวผ่องอมชมพู ริมฝีปากรูปกระจับอวบอิม่นำลิ้มลอง แม้จะซีดไปบ้าง พวงแก้มที่อาบไปด้วยหยาดน้ำตาเปียกไม่ด้วยเสน่ห์หน้าปกป้อง คิ้วโก่งเรียวตั้งคันศรและแผงขนตายาวอนทำเอาบุรุษผู้พบพานสตรีมามาก ถึงกับลมหายใจสะดุด

เขาเคยมาที่วังพิชิตบุรพาหลายครั้งในรอบสองเดือนที่ผ่านมา นั่นลักลอบเข้ามายามวิกาลก็หลายหน แต่ก็ไม่เคยมีสักครั้งที่เขาจะมีโอกาสได้พบโฉมสะคราญที่ทำให้แทบหลงลืมตัวตนเยี่ยงนี้

ไม่น่าเชื่อว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา ท่านอ่องจะซุกซ่อนนบุปผางามดอกนี้ไว้ในวังได้อย่างมิดชิด...

นัยน์ตาของผู้คิดพรางพราวระยิบระยับ มิทันไรก็หรีตาลงเมื่อรับรู้ถึงเสียงฝีเท้ามากมายที่กำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกที

‘ถูกตามตัวพบจนได้’

ร่างค่อนข้างบางกว่าบุรุษทั่วไปในชุดสีรัตติกาลคิดพลางพุ่งตรงไปยังเตียงเล็ก พริบตาเดียวก็คร่อมหญิงสาวไว้ใต้ร่าง เสียงหัวเราะในลำคอตั้งสะท้อนไปมาอยู่ในห้องเล็ก ปลุกผู้ที่กำลังเศร้าสร้อยให้ฝืนลืมตาขึ้นมาในความมืดมิด

ซุนมีมีเบิกตาโตะจนแทบถลนออกจากเก้าอี้เมื่อพบกับแขกผู้ไม่ได้รับเชิญ นางอ้าปากเตรียมจะส่งเสียงกรีดร้องให้คนช่วย ทว่าชายหนุ่มลงมือจับไวกว่า

“ซู่ๆ” นิ้วหยามกร้านสัมผัสลงบนกลีบปากบาง ส่วนมืออีกข้างก็ตรึงข้อมือเรียวสองข้างไว้เหนือศีรษะ เมื่อสบกับแวตาดั่งอสูรจับจ้องเหยื่อ หัวใจของสาวน้อยก็เต้นระทึกด้วยความหวาดกลัวระคนขัดเขิน “เงียบเลย มิเช่นนั้น

ข้าคงมิอาจรับประกันความปลอดภัยของริมฝีปากที่งดงามของเจ้าได้”

‘งดงาม?’

หญิงสาวทวนในใจเสียงหลงพลางกะพริบตาถี่ ลิบเจ็ดปีที่เกิดมา นางไม่เคยได้ยินคำว่า ‘งดงาม’ ออกจากปากผู้ใด อย่าวว่าแต่บุรุษเลย แม้กระทั่งสตรีที่สนิทสนมกันก็ยังไม่เคย มีแต่คำว่า ‘อ้วนอับลักษณะ’ ไม่ก็ ‘สตรีหมูตอ่น’ มาโดยตลอด

ความมีนงสับสนส่งผลให้ท่าที่ชัดเจนในที่แรกสงบลงได้บ้าง แต่มันก็แค่ครู่เดียวเมื่อร่างบางเริ่มสั่นเทาพร้อมกับลูกนกเสียชีวิต

“เจ้าเป็นใคร... ต้องการอะไร...” นางกระซิบถามแผ่วเบา โดยที่นิ้วหยาบกร้านยังแนบอยู่บนริมฝีปากของตน

“ซารี...” เสียงนุ่มทุ้มเห็นอ่าวเจ้าความขบขันอยู่หลายส่วน แต่ถึงกระนั้นก็โอ้เอ้มียอมตอบ ยิงเห็นคนใต้ร่างร้อนใจและหวาดกลัวก็ยิ่งรู้สึกสนุก คนอะไรช่างน่ากลัสนั่นเกลี้ยงเสียเหลือเกิน “เจ้าชื่ออะไร”

ซุนมีมีสายหน้าริ้ว ยามปกติก็พอมิแรงสู้ได้บ้างเพราะถูกใช้ให้ยกของหนักเป็นประจำ ทว่ายามนี้ไม่ได้กินข้าวเต็มอิ่มมาหลายมื้อ จึงมิอาจดันให้หลุดออกจากพันธนาการของบุรุษแปลกหน้าผู้นี้ได้

เขาแต่งกายเยี่ยงนี้ ย่อมเป็นคนร้ายมากกว่าคนดี

“ปล่อยข้าไปเถิด” นางขอร้องเสียงสั่น พบว่าอีกฝ่ายกำลังเบนสายตาไปยังหน้าต่างที่เปิดอยู่

“ข้าต้องไปแล้ว” เขากล่าวอย่างแสนเสียดาย คลายข้อมือทั้งสองของหญิงสาวให้เป็นอิสระ ก่อนที่ใบหน้าจะโฉบลงมาโดยที่นางมิทันตั้งตัว

ซุนมีมีตาเหลือกโตเมื่อสัมผัสได้ถึงริมฝีปากอุ่นร้อนภายใต้ผ้าผืนบางที่แนบลงบนลิปปากของตนเอง

นางโดนขโมยจูมพิตไปแล้ว!

“ไว้ข้าจะมาใหม่” เจ้าของเงาร่างสีดำกล่าวจบก็พุ่งหายออกไปทางช่องหน้าต่าง หลงเหลือเพียงสายลมหวีดหวายมราตรีพร้อมกับกลิ่นชื้นอ่อนๆ

ของน้ำค้างบนใบหญ้า มีเพียงความปวดที่ข้อมือเท่านั้นที่ตอกย้ำว่าสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่เป็นความจริง มิใช่ภาพหลอนหรือภาพฝันที่นางคิดไปเอง

ร่างบางผุดกายลุกขึ้นนั่งบนเตียง มองซ้ายแลขวาพยายามตั้งสติ ก่อนจะตัดสินใจได้ว่านางควรจะไปตามหาสี่สวาเพื่อแจ้งให้ทราบว่ามีคนร้ายแฝงกายเข้ามาในวังพิชิตบูรพา

...ทว่ายังมีทันได้ทำดั่งใจหวัง ประตูห้องนอนของนางก็ถูกเตะโครมเข้าอย่างแรง พร้อมกับผีเท้ามากมายวิ่งกรูกันเข้ามาในห้อง

ซุนมีมีร่างกายแข็งที่อกกลายเป็นเสาหินทันทีเมื่อมองเห็นผู้ที่ยืนอยู่หน้าสุดในกลุ่มผู้ที่บุกเข้ามาอย่างเต็มตา

รูปร่างสูงโปร่งองอาจเยี่ยงนี้...

แต่งกายด้วยชุดสีครามขลิบเงินเยี่ยงนี้...

มีป้ายหยกขาวแสดงฐานะห้อยอยู่ข้างเอวเยี่ยงนี้...

ย่อมเป็นผู้ใดไปมิได้นอกจากเยว่หมิง... ท่านอ่องน้อยเพียงคนเดียวแห่งวังพิชิตบูรพา!

เยว่หมิงจ้องมองโฉมสะคราญบนเตียงอยู่ครู่หนึ่ง เขาตระหนักดีว่าห้องนี้เป็นห้องของนางกำนัลซุนมีมี ทว่าสตรีที่นั่งอยู่บนเตียงนั้นไม่ใช่ เพียงเท่านั้นก็มากพอที่จะทำให้ใบหน้าของเขาแดงก่ำไปด้วยเปลวเพลิงแห่งโทสะ “เจ้าเป็นใคร!”

พวกมันส่งสายลับมาราวนี้ คิดจะใช้แผนหญิงงาม... ชั่วช้า ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ!

“ท่านอ่องน้อย...” ซุนมีมีตกใจจนน้ำตาไหลพราก หลายวันมานี้นางร้องไห้เสียจนดวงตาปูดโปน ดวงตาแสบร้อนไปหมด “เป็นข้าน้อย...”

“ข้าไม่รู้จักเจ้า!” ท่านอ่องน้อยแห่งวังพิชิตบูรพาตวาดเสียงเหี้ยม พลงหันไปสั่งการทหารกล้าทั้งหลาย “พวกเจ้าจับตัวนางไปขังคุก ครั้งนี้ข้าต้องรู้ให้ได้ว่ามันผู้ใดกันที่กล้าส่งสายลับอ่อนหัดเข้ามาในวังพิชิตบูรพา!”

“พะยะคะ!”

ทหารทั้งหลายพากันกรูเข้ามาตั้งร่างอันปกเปียกในชุดนอนนางกำนัล
ลงมาจากเตียง ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเสียจนขุนมีมีทำใจไม่ทัน กว่านาง
จะรู้ตัวอีกครั้งก็ยามที่ถุงเท้าลากครูดไปตามพื้น มุ่งตรงไปยังคูใต้ดินอันน่า
สะพรึงกลัว

นางเป็นนางกำนัลในวังพิชิตบูรพาแห่งนี้แท้ๆ แล้วเหตุใด...เหตุใดท่าน
อ่อนแอที่นางคอยปรนนิบัติดูแลมาตลอดชีวิตกลับจำนางไม่ได้!

หนึ่ง

ข้าน้อยคือขุนมีมี

ที่ผ่านมาขุนมีมีเป็นเพียงบ่าวไพร่ไร้ความโดดเด่น จึงไม่แปลกที่จะไม่เคยได้รับการดูแลที่ดีนัก แต่ถึงอย่างไรนางก็เป็นสตรีที่ไม่เคยถูกปรนนิบัติอย่างป่าเถื่อนและรุนแรงมาก่อน

...แล้วไฉนการที่ถูกลำตัวมาผูกมัดใส่เก้าอี้ไว้กลางคุกใต้ดินแห่งวังพิชิตบูรพาเช่นนี้ มันไม่ถือว่าข้ามขั้นความโหดร้ายเกินไปหน่อยหรือ!

หญิงสาวยามนี้สวมเสื้อผ้าเนื้อบาง เหนือโคลนไหลซลอมกาย ขณะที่ใบหน้าซีดขาวเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก ตัวสั่นตั้งลูกนกเสียวัวญ แลดูน่าสงสารยิ่งนัก

รอบกายนางมีทหารร่างกำยำกว่าสิบนายในชุดเกราะเต็มยศ มือขวาแนบลงบนด้ามดาบที่ห้อยอยู่ข้างกาย ขณะที่มือซ้ายถือคอบเพลิงส่องแสงสีส้มกลืนอายคุกคามกดดันแผ่มาจากทั่วทุกสารทิศ ทุกสายตาล้วนพุ่งเป้ามายังอิสตรีร่างบาง

“เจ้าเป็นใคร!” เสียงทรงอำนาจของชายหนุ่มในชุดสีครามดังสะท้อนก้องไปมา ชวนชนหัวลูกเสียนร่างเล็กหลับตาบิ่ รีบร้องบอกออกไป

“ข้าน้อยคือขุนมีมี”

ท่านอ่องน้อยพระพักตร์ดำคล้ำ ชุนมีมีเป็นสตรีรูปร่างอวบอ้วนที่เติบโตมาพร้อมกัน นางถือสิทธิ์อันใดมาใช้ชื่อคนของตำหนักกิ่งหย่ง ถือสิทธิ์อันใดมาใช้ชื่อคนของเขา!

“ใครส่งเจ้ามา!” เสียงเข้มแผ่คำรามด้วยแรงโทสะ ดังกึกก้องยิ่งกว่าเก่า ก่อนหน้านี้มีคนร้ายลอบเข้าวังพิชิตบูรพาอยู่หลายครั้ง ที่ผ่านมาพวกเขาไม่เคยรู้ว่าอีกฝ่ายมาด้วยจุดประสงค์อันใดเพราะไม่เคยจับได้ ในเมื่อคืนนี้จับคนมาได้ ก็ย่อมต้องใช้โอกาสนี้ให้คุ้มค่า

“ข้าน้อยคือชุนมีมี”

คราวนี้มีใช้พระพักตร์ที่ดำทะมึนเท่านั้น พระเนตรยังถลิ่งจ้องจนแทบถลนออกจากเบ้า ทหารทั้งหลายต่างเกร็งสีหน้าดูต้นแครงขริม ภายในใจเต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย นักโทษหญิงผู้นั้นอ้างตัวว่าเป็นนางกำนัลของตำหนักกิ่งหย่ง แต่มีหรือที่พวกเขาจะไม่เคยเห็นสาวงามผู้นั้นเข้าออกออกในวังพิชิตบูรพาแห่งนี้แม้แต่หนึ่งเดียว

เป็นไปได้หรือว่าจะเป็นคนในที่ค่อนข้างเก็บตัว? ไม่มีทาง ฟังเช่นไรก็แปลกพิกล น่าสงสัยเกินไป...

“ดี”

สุรเสียงเย็นเยือกชวนขนลุกส่งผลให้ผู้ฟังทั้งหลายผลอกลิ้นหายใจด้วยความหวาดกลัว แต่เดิมท่านอ่องน้อยมิใช่ผู้ที่ชอบส่งเสียงดังหรือโอวยายที่ผ่านมาแทบไม่ทรงเอ่ยปากหรือเสวนากับบ่าวผู้น้อย

คราวนี้ชุนมีมีจึงหวาดกลัวถึงขีดสุด

โฉมสะคราญร่างน้อยน้ำตารินอาบแก้มนวล ร่างกายทั้งเหนียวทั้งล้า นัยน์ตาทวนซึ่งซันมองบุรุษผู้ทรงหน้าสงสาร “ท่านอ่องน้อย ข้าน้อยคือชุนมีมี นางกำนัลของตำหนักกิ่งหย่ง ตำแหน่งของท่านอ่องน้อยเองเจ้าค่ะ”

ร่างสูงโปร่งสาวเท้าเข้ามาใกล้นางมากขึ้น กลืนอายสูงศักดิ์คุกคาม ส่งผลให้ผู้ที่เกิดมาเป็นบ่าวรีบก้มศีรษะมองต่ำตามความเคยชิน นางสัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าวที่เป่ารดลงบนศีรษะ ก่อนจะตามมาด้วยเสียงทุ้มแหบ

ที่กระซิบลงที่ข้างหู

“ดูท่าข้าคงต้องตัดนิ้วของเจ้าแล้วกระมัง”

เพราะทรงเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นสตรีจึงมิอยากลงไม้ลงมือ แต่ในเมื่อนางปากแข็งและพูดจาโกหกเยี่ยงนี้... เห็นที่หากไม่ลงมือทรมานก็คงมิได้คำตอบ ซุนมีมีสะดุ้งสุดตัวก่อนจะเบ้าหน้าเมื่อแรงรัดจากโซ่ตรวนบาดเข้าผิวหนัง บ้างจนเกิดรอยช้ำ ก่อนหน้านั้นก็หักจนจิตใจหมองเศร้ายิ่งพอว่า มายามนี้นางซึ่งตลอดชีวิตทำงานให้แก่วังพิชิตบุรพาด้วยความจงรักภักดี แต่กลับถูกกล่าวหาว่าเป็นคนร้าย แถมยังจะโดนตัดนิ้ว

สวรรค์ช่างไม่ยุติธรรมกับนางเอาเสียเลย!

ไม่ได้การ ในเมื่อถึงขั้นนี้ นางต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ทุกคนรู้ว่านางคือนางกำนัลแห่งวังพิชิตบุรพาจริงๆ

“ท่านอ่อนน้อม” นางล่อล่อลักตะโกนเสียงดังเกินความเหมาะสมด้วยความสိမ်ตัว “ที่พระกรรณข้างซ้ายมีรอยแผลเป็นเนื่องจากถูกมีดแกะสลักบาดในวัยเก้าชันษา มิโปรดเสวยวานไต้หวัน¹ แต่มิยินยอมแจ้งห้องเครื่องเนื่องจากเกรงว่าจะเสียพระพักตร์ ครั้งหนึ่งในวัยสิบสองชันษา ยังให้ช้าน้อยป็นไปเก็บดอกเหมยเพื่อนำไปมอบให้องค์หญิงอวิหฐาน แล้วยังมี...”

เยว่หมิงถอนกายออกห่างสตรีพูดมาก ก่อนจะยกมือห้ามด้วยสีหน้าถมิ่งทึ่ง “พอ!”

ซุนมีมีปิดปากเงียบ ลอบมองร่างสูงโปร่งที่กำลังใช้มือขนาดคลึงระหว่างนิ้วด้วยสีหน้าคาดหวัง หวังว่าท่านอ่อนน้อมจะทรงเชื่อเสียที่ว่านางคือนางกำนัลที่เติบโตขึ้นมาในตำหนักของอีกฝ่าย

เงียบสนิท... ทุกอย่างเงียบมากเสียจนหญิงสาวได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นกระหน่ำรัวร่วมกับลั่นกลองของตนเอง ทุกลมหายใจที่ผ่านพ้นเต็มไปด้วยความลึนระทึก มิอาจหยั่งรู้ได้เลยว่าท่านอ่อนน้อมทรงครุ่นคิดสิ่งใดอยู่

¹ วานไต้หวัน (豌豆) แปลว่า ถั่วลันเตา

โครก...

ทหารทั้งหลายรีบหันมามองหน้ากันเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงคำราม
ประหลาดนั้น

โครก...

มีครั้งแรกแล้วก็ย่อมมีครั้งที่สอง และคราวนี้ที่ชัดเจนที่สุดคือมันมา
จากผู้ที่ถูกโซ่ล่ามติดเก้าอี้กลางห้องขัง

ซุนมีไม้ไม่ได้กินข้าวเต็มอ้อมมาหกวัน ครั้นต้องใช้ความคิดหรือใช้พลังงาน
มากหน่อยก็หิวจนหน้ามืดตาลาย เยว่หมิงซึ่งกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่
ในใจพลันบังเกิดความคิดบางอย่าง

‘สตรีตรงนามผู้นี้จะใช่นางก้านัลตัวอ้วนกลมแน่หรือ’

ชายหนุ่มจับจ้องดวงตาปูโตโปนที่มีเค้าความคุ้นเคยอยู่บ้างเล็กน้อย จาก
นั้นจึงหันไปสั่งการทหารทั้งมวลด้วยน้ำเสียงอันน่าเกรงขาม “พวกเจ้าออกไป
ให้หมด นำสารับอาหารมาที่นี่หนึ่งชุด”

ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งหลายหันมามองหน้ากัน แม้จะสงสัยแต่ก็มิกล้าเอ่ย
ปากถาม การให้นักโทษกินข้าวดูจะไม่ใช่วิธีการทรมาน ทว่าต่อให้ในใจอยาก
จะเอ่ยแจ้ง สิ่งเดียวที่ทำได้คือก้มหน้ารับคำสั่งเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“พะยะค่ะ”

ทหารกล้าแห่งวังพิชิตบุรพากว่าสิบนายแหวนคอบเพลิงไว้ตามมุมเสา
จากนั้นก็พากันล่าถอยออกมาจากคุกใต้ดินอย่างเงียบเชียบ

“ท่านอ่อนน้อยมิโปรดเสวยวานใต้ว...” ทหารนายหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ใช่ ท่านอ่อนน้อยมิโปรดวานใต้ว...”

พวกเขาพากันบ่นนี่มังก่อนจะย่ำกับตนเองให้ไปบอกห้องเครื่องว่า
ต่อไปนี้ที่ตำหนักองหย่งจะต้องไม่มีวานใต้วปะปนอยู่ในเครื่องเสวยเป็นอันขาด

**นอกจากวังพิชิตบุรพาจะขึ้นชื่อเรื่องความสวยงามที่สุดในฤดูใบไม้ร่วง
แล้ว ยังมีเรื่องอาหารรสเลิศของห้องเครื่องที่แม่แต่องค์จักรพรรดิเองยังทรง**

ชมเชยอย่างออกหน้า

สาเหตุนั้นเป็นเพราะพระชายาเป็นท่านหญิงชนเผ่าไปจากหุบหนานซึ่ง
ค่อนข้างจุกจิกเรื่องสำรับอาหาร ดังนั้นเมื่อแต่งงานมาอยู่เมืองหลวง จึงได้ให้
ครอบครัวของคนครัวทางฝั่งนั้นย้ายมาพำนักที่วังพิชิตบูรพาแห่งนี้ด้วย

กลิ่นหอมกรุ่นชวนน้ำลายสอตลอดบอวลอยู่ในคุกใต้ดิน ทว่าช่างน่า
สงสารนักที่สตรีผู้วิหิงโหยจนห้องร้องจ๊อกๆ กลับไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสมัน

ซุนมีมีสุดน้ำลายที่กำลังจะไหลกลับเข้าปากขณะที่กะพริบตาถี่ๆ จ้อง
มองสามข้าวขนาดกลางบรรจุหามูของโปรดด้วยหัวใจอันสิ้นสะท้าน ความ
วิหิงโหยทำเอานางหน้ามืดตาลาย

ท่านอ่อนน้อมทรงพระทัยร้ายเกินไปแล้ว!

เจ้าของร่างสูงโปร่งในชุดสีครามนั่งบนเก้าอี้ตรงกันข้าม มือหนึ่งถือชาม
ข้าว อีกมือหนึ่งถือตะเกียบพร้อมทั้งลงมือคีบอาหารเข้าปากด้วยสีหน้าเรียบเฉย
แม้จะถูกดวงตาวานจ้องมองตาละห้อยก็ตามที

“หากเจ้ายอมสารภาพออกมาตามตรง ข้าก็จะให้เจ้ากินข้าว” เยว่หิง
เอ่ยพลางส่งชามหมูเข้าปากเคี้ยวผู้ที่ถูกโซ่ล่ามพันธนาการเอาไว้

“ชะ...ท่านอ่อนน้อม” ซุนมีมีก็สิ้นน้ำลายเอือก “ข้าน้อยบอกท่านไปหมด
แล้ว ข้าน้อยคือซุนมีมีจริงๆ เพคะ”

“หากเจ้าคือซุนมีมีจริง” เยว่หิงลดตะเกียบในมือพลางเอ่ยเสียงขริม
“เหตุใดเจ้าจึงได้เปลี่ยนไปมากมายถึงเพียงนี้”

หญิงสาวสะดุ้งอีกหน ก่อนจะเผยสีหน้าอึดอัดเมื่อโซ่ตรวนเสียดสี
บาดผิวอีกระลอก

“ไปจึงตกใจ” ท่านอ่อนน้อมทรงหรีพระเนตรอย่างจับผิด

“ชะ...ข้าน้อยเพียงคาดไม่ถึงว่าท่านอ่อนน้อมจะทรงสังเกตเห็นก่อนหน้า
ข้าน้อยเป็นเช่นไร”

นางกำนัลในตำหนักอิงหยงมีมากกว่ายี่สิบคน ส่วนใหญ่ล้วนรูปโฉม
โดดเด่นตราตรึงใจ ด้วยเหตุนี้ซุนมีมีจึงไม่เคยคาดคิดว่าสตรีอ้วนหมูตอนเยียง

นางจะอยู่ในสายพระเนตร

ในใจลึกๆ ก็รู้สึกดีใจขึ้นมาวูบหนึ่ง ก่อนจะจางหายไปในเวลาต่อมา เมื่อระลึกได้ว่านางมักจะถูกอีกฝ่ายรังแกและใช้งานหนักมาตั้งแต่เด็ก

สีหน้าของชายหนุ่มแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่เพียงพริบตาเดียวก็กลับมาเรียบเฉยดังเดิม นัยน์ตาสีเข้มเฉียบคมมากขึ้น “ซุนนี่มีทำงานรับใช้อยู่ที่ตำหนักอึ้งหย่งมาสิบสามปี หากข้าจำคนที่เข้าออกตำหนักของตนเองไม่ได้ ก็คงจะโง่งมเกินไปกระมัง”

“เป็นเพราะว่าข้าน้อย...อดข้าวอดน้ำ”

“อดข้าวอดน้ำ?” เยว่หมิงทวนด้วยสีหน้าไม่เชื่อ “เหตุใดจึงต้องอด โदनทำโทษรี”

“ท่านอึ้งน้อยตรัสเช่นนั้นหมายความว่าทรงเชื่อแล้วใช่ไหมเพคะว่า ข้าน้อยคือซุนนี่มีตัวจริง” ดวงหน้างมของนางกำนัลสาวมีความหวังวาดผ่าน

ท่านอึ้งน้อยทรงคีบอาหารใส่พระโอษฐ์ต่อ คล้ายต้องการกดดันคนหิวข้าวให้ทรمان “นั่นก็ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าสามารถทำให้ข้าเชื่อได้หรือไม่”

“ข้าน้อย...” นางเฒ่าริมฝีปากซีดขาว กลืนหอมยั่วยวนส่งผลให้เสียงห้องร้องประท้วงอีกครั้ง

โครก...

เพื่อให้ตนเองได้หลุดพ้นไปจากตรงนี้และได้กินข้าว นางจึงต้องกลืนคักดีศรีอันน้อยนิดของตนเอง พร้อมกับเอ่ยปากพูดความจริงไปในที่สุด

“ข้าน้อยถูกสลัดรักเพคะ”

ครั้นผู้ที่กำลังสอบถามคำได้ฟังเช่นนั้นก็ถึงกับล้าลักข้าวที่กินเข้าไป “แฉีกๆๆ”

เยว่หมิงวางชามข้าวลงบนพื้นก่อนจะยกมือขึ้นมาทูปอก โชคดียิ่งนักที่ทหารเตรียมน้ำมาให้ด้วยจึงดื่มเข้าไปเพื่อกลืนข้าวที่ติดคกลงไปได้อย่างทันที

“ตั้งแต่เมื่อใดกันที่ซุนนี่มีมีคนรัก?”

ชายหนุ่มตั้งข้อสงสัยขึ้นมาทันควัน หากหญิงสาวตรงหน้าอ้างตัวว่าเป็น ซุนมีมีหลังจากที่ลดน้ำหนักจนงามเพียงนี้ มีคนรักก็คงมิใช่เรื่องแปลก ทว่า ก่อนหน้านั้น...

“ผู้ใด?”

ดูท่าจุดประสงค์แรกที่จะสืบสวนได้แปรเปลี่ยนไปเป็นที่เรียบร้อย เมื่อซุนมีมีนึกถึงใบหน้าของคนเลี้ยงม้าที่หลงรักมาหลายปีก็เริ่มนำตาลอเข้า ดวงตาแสบร้อนจากการร้องไห้มาหลายคืนทำให้นางกะพริบตาถี่แลดูเป็นภาพที่น่าสงสารและน่าเวทนายิ่งนัก “เขา...มีนามว่าตงซื่อ เป็นคนเลี้ยงม้าในวังพิชิตบูรพาแห่งนี้เพคะ”

ไม่รู้เพราะเหตุใดเจ้าของร่างสูงโปร่งจึงได้ลอบถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก อาจเป็นเพราะอย่างน้อยซุนมีมีที่เคยอวบอ้วนก็ไม่เคยไปยุ่งวุ่นวายกับ บุษขมียศศักดิ์คนใด จนอาจกลายเป็นเรื่องใหญ่ในภายภาคหน้า

ประเดี๋ยวก่อน เช่นนี้ก็หมายความว่าเขาเชื่อว่านางคือ ‘ซุนมีมี’ จริงๆ นะหรือ?

“ซุนมีมี” พระพักตร์ของท่านอ่องน้อยกลับมาเคร่งขรึมจริงจัง

“เพคะ” นางพยายามกลืนน้ำตาเพราะเกรงกลัวต่ออาญา นางมีอาจคาดเดาอารมณ์ของผู้เป็นนายได้เลย

“ข้าเห็นคนร้ายเข้าไปในห้องของเจ้า เจ้ารู้จักเขาหรือไม่?”

ซุนมีมีรีบส่ายหน้าทันที “ไม่รู้จักเพคะ”

พอกล่าวถึงบุษขมียุติคนผู้ขึ้นขึ้นมา ใบหน้าชาวซิดก็พลันแดงก่ำขึ้นมาด้วยความอับอาย

เจ้าคนแปลกหน้าผู้นั้นกล้าขโมยจุมพิตแรกของนางไป!

นางกำนัลผู้ต่ำต้อยรู้สึกราวกับถูกพรากบางสิ่งทีบริสุทธิและสำคัญเท่าชีวิตไปอย่างมิอาจหวนคืน อารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลให้ร่างกายที่อ่อนล้าเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งทรุดหนัก นางรู้สึกเหมือนศิระชะของ ตนเองล่องลอยสูงขึ้น ภาพเบื้องหน้าคล้ายถูกน้ำนมสดเข้าใส่จนกลายเป็น

ลีชาว

ร่างในอาภรณ์สีครามล้ำค่าผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ตามสัญญาตมณ เมื่อพบว่าหญิงสาวเป็นลมคอพับทั้งที่ยังถูกล่ามอยู่บนเก้าอี้ เมื่ออีกฝ่ายมิได้สติ จึงฉวยโอกาสพินิจมองใบหน้าของนางอย่างละเอียดดูอีกครั้ง

หากซุนมีมีไม่มีแก้มใหญ่เท่าฝ่ามือ ใบหน้าก็อาจจะเรียวยาวเป็นทรงไข่เยี่ยงนี้

หากซุนมีมีไม่มีแก้มใหญ่เท่าฝ่ามือ ดวงตากลมโตหวานซึ่งก็คงจะกลมโตเยี่ยงนี้

หากซุนมีมีไม่มีแก้มใหญ่เท่าฝ่ามือ ริมฝีปากที่ไม่ถูกบีบก็คงอวบอิมเป็นรูปกระจับเยี่ยงนี้

“ตงซือ...เซ่นนั่นหรือ” เสียงนุ่มทุ้มพึมพำแผ่วเบา ก่อนที่เยว่หิงจะจัดการปลดโซ่พันธนาการออกจากร่างบอบบางให้เป็นอิสระ

วันนี้แม่ไม่ได้ความมากนัก แต่หลังจากนี้เขาคงต้องจับตาดูนางให้ดีไม่ว่าอย่างไรนางก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับคนร้าย อาจมีความเป็นไปได้สูงว่ามันอาจจะลักลอบแอบมาพบนางอีก

...ซุนมีมีอ้วนกลมคงปลอดภัยจากภัยคุกคามเหล่านี้ แต่ซุนมีมีในปัจจุบันคงรังแต่จะดึงดูตสารพัดบุคคลเข้ามาหาตนเองอย่างมีอาจหสิกลีเลี้ยง

สอง

ท่านอ่อนน้อมประสพจะทรงบำ

ดวงสุริยันสาดแสงอบอุ่นยามเช้าตรู่ มาพร้อมกับเสียงร้องขันของไก่
นกก่าแพ่งวัง ปลุกให้ชายหนุ่มร่างกำยำตื่นขึ้นมาจากการหลับใหล

ตงซื่อลุกขึ้นจากเตียงตามความเคยชิน วิกน้ำเย็นจัดที่ตักใส่ถังรอไว้
ตั้งแต่เมื่อวานขึ้นล้างหน้า ครั้นรู้สึกสดชื่นก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วรีบมุ่งหน้า
ไปยังคอกม้าซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของตน

ตลอดสองข้างทางไม่มีผู้คนเดินสวนผ่านมา เนื่องจากเรือนนอนของเขา
อยู่ฝั่งทิศใต้สุดของวังพิชิตบูรพา ทว่าหลายปีมานี้มักจะมีนางกำนัลอ้วนกลม
คนหนึ่งรอคอยมาพบหน้าเขาทุกเช้าหรือทุกครั้งที่มีโอกาส

...ทว่านับตั้งแต่เขาสลดรักพร้อมกับเรียกนางว่า 'อ้วนอัปลักษณ์' ไป
เมื่อครั้งก่อน ตลอดแปดวันที่ผ่านมา ชุนมีมีก็ได้แหวะเวียนมากวนใจเขาอีก

มันก็ควรจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ในเมื่อเขาเองก็อับอายที่ต้องมาถูกสหาย
หยอกล้อว่าคบหาจิตใจอยู่กับแม่หมู

แรกๆ เขาก็ทนได้อยู่หรืออก แต่นานๆ เข้าก็ทนไม่ไหว

เขาเกิดมาฐานะต่ำต้อย หน้าตาก็ธรรมดา เพียงแค่มีสตรีคนหนึ่งมา
ชอบพอก็ทำให้เขารู้สึกเป็นคนสำคัญและมีความสุขมาก ชุนมีมีเอง...นอกจาก

ตัวอ้วนกลมแล้ว ก็ค่อนข้างอ่อนโยนและหัวอ่อน มักจะคอยไล่ตามและเอาใจ
เขาอยู่เสมอ

เมื่ออยู่กับคนอื่นเขาอาจไร้ค่า แต่พออยู่กับนางแล้วก็รู้สึกที่ตัวเองมี
คุณค่าขึ้นมา

แต่หลังจากนี้...คงไม่มีอีกแล้วสินะ

“ตงซือ”

ตงซือได้ยินเสียงสตรีเรียกขานจากด้านหลังก็ตีใจรีบหันกลับไป แต่
เมื่อพบว่าผู้มาใหม่คือนางกำนันลีนามลีฮวา ก็รีบปรับเปลี่ยนสีหน้าให้เรียบเฉย
อย่างรวดเร็ว “แม่ นางลี”

ลีฮวามีอายุพอๆ กับซุนมีมี รูปร่างเล็กและผอมแห้ง อายุน้อยกว่าตงซือ
สองปี แต่ก็มักจะแสดงสีหน้าไม่ชอบใจเขาอยู่เป็นนิจ

“ท่านอ่อนน้อมมีรับสั่ง ต้นยามเซิน² มีพระประสงค์จะทรงม้าชมรอบ
เมือง”

“รับทราบแล้ว” แวดตาของผู้ฟังวูบไหวเล็กน้อย เดิมที่เขาคิดว่าอีกฝ่าย
จะมาต่อว่าเขาเรื่องที่สัลตรักซุนมีมีเสียอีก “ขอบคุณแม่ นางลีที่สละเวลามา
บอกข้าด้วยตนเอง”

ต่อให้นางกำนันลีนคือสาวใช้ ทว่าตำแหน่งของนางก็สูงกว่าคนเลี้ยงม้า
เยี่ยงเขา การแสดงท่าทีอ่อนน้อมและเกรงใจจึงเป็นเรื่องที่พึงกระทำ

ลีฮวามองสีหน้าเอื่อยเฉื่อยของเขาก็ยิ่งอารมณ์ไม่ดี นางเป็นสหายสนิท
ของซุนมีมีจึงทราบเรื่องราวทั้งหมดมาโดยตลอด บุรุษไร้ค่าเยี่ยงนี้มีคู่ควร
กับความรักที่ผ่านมาของซุนมีมีแม่แต่น้อย!

“อ้อ!” นางส่งเสียงดังแสรั่งทำเป็นว่าเพิ่งนึกเรื่องสำคัญบางอย่างขึ้นมา
ได้ “นอกจากนี้จะมีนางกำนันลิตติดตามไปด้วยหนึ่งคน” ทั้งสีหน้าและน้ำเสียง
ของลีฮวาแสดงออกอย่างชัดเจนว่ากำลังจิกกัดเขาอย่างเต็มที่

² ยามเซิน คือช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. - 16.59 น.

ตงซื่อสังหรณ์ใจแปลกๆ จึงรีบเอ่ยปากถาม “ผู้ใด?”
 ลีฮวยยกมือกอดอกพลางเข็ดหน้าขึ้น “ก็มีเออร์อย่างไรเล่า”
 ปกติซุนมีมีเคยมีโอกาสได้ติดตามเสด็จท่านฮ่องน้อยเสียดที่ไหนกัน หรือ
 ว่านางจะถูกท่านฮ่องน้อยลงโทษให้วิ่งตามอาษา?

“มี... แม่นางซุนเป็นเช่นไรบ้าง”

ผู้เป็นสหายของคนที่เขาถามถึงใช้สายตาดูจิกมองจนเขาแทบจะทะเล
 เป็นรูอยู่รอมร่อ “ก็สบายดี เจ้าถามถึงนางทำไม เป็นห่วงหรือ?”

“ข้า... ข้าเปล่า” เขาตอบเสียงแผ่ว ใบหน้าเต็มไปด้วยความอับอายและ
 สำนึกผิดปะปนกันจนแทบแยกไม่ออก

“ดีแล้ว เจ้าไม่ควรเป็นห่วงนาง” ลีฮวยยกมือขึ้นมาปิดปากพลางหัวเราะ
 ร่วน “เวลานี้มีเออร์กลายเป็นนางกำนัลคนโปรดของท่านฮ่องน้อยไปแล้ว
 ดังนั้นเจ้าไม่ควรจะหาเรื่องทำให้ตนเองอายุสั้นหรือทรมาน”

ตงซื่อหนึ่งค้ำประหนึ่งเสาทินผู้ฟังใกล้ลึ้ม เมื่อครุ่นนี้เขาฟังผิดไปหรือไม่
 “ไม่จริงน่า...” หรือว่าแท้จริงแล้วท่านฮ่องน้อยจะทรงเมื้อหญิงงามแล้วหันมา
 ทอดพระเนตรสตรีตัวอ้วนแทนกันแน่

“จะเชื่อหรือไม่ เจ้าก็รอดูเอาเองก็แล้วกัน” นางกำนัลในชุดสีชมพูอ่อน
 แขนงป้ายไม้สีเงินคาดด้วยหมึกดำสองขีด แสดงถึงสังกัดตำหนักกิ่งหยงก็
 หมุนกายเดินจากไปอย่างเรงร่า

เมื่อครุ่นนี้สีหน้าตกตะลึงของเจ้าคนเลี้ยงม้าทำให้นางสะใจยิ่งนัก

เจ้าคนแซ่ตงตาถั่วไม่รู้จึกคุณค่าของมีเออร์... คอยดูเถิด หากเขาได้เห็น
 มีเออร์ในรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไปคงได้กระอักเลือดตายเพราะความเสียดตาย!

เป็นที่รู้กันดีอยู่แล้วว่าตำหนักกวางทรงซึ่งเป็นตำหนักของท่านฮ่องเยาว์
 และพระชายาตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ส่วนตำหนักกิ่งหยงตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก
 ห่างไกลจากกันพอสมควร เนื่องจากเจ้าของตำหนักโปรดปรานความเป็น
 ส่วนตัว

ตำหนักซึ่งเป็นที่ประทับของท่านอ๋องน้อยแบ่งออกเป็นห้าส่วน ด้านหลังตำหนักเป็นลานฝึกยุทธ์ ส่วนด้านในมีห้องโถงใหญ่สำหรับรับแขก ห้องเสวยห้องบรรทม และห้องอักษร

สถานที่แห่งนี้ซุนมีมีเข้านอกออกในตั้งแต่จำความได้ นางรู้ทุกซอกทุกมุม แม้แต่ตำแหน่งรอยขีดข่วนบนเสาทูกต้น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า... นางจะคุ้นเคยกับผู้เป็นเจ้าของตำหนักแห่งนี้ถึงขั้นแค้นองหน้าก็รู้ใจ

หลังจากหญิงสาวฟื้นคืนสติในเรือนของตนเอง ก็เผลอคิดไปว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดอาจเป็นเพียงความฝัน แต่เมื่อถูกลีซวาสวดเข้าหนึ่งชุดเรื่องที่ปล่อยให้คนร้ายบุกเข้ามาในเรือนนอนจนถูกท่านอ๋องน้อยเข้าพระทัยผิดจนจับติดคุกแล้ว นางก็เข้าใจในทันทีว่าเรื่องทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นจริง

เมื่อกลับมากินข้าวกินน้ำจนร่างกายกลับมาแข็งแรงดังเดิม นางก็เอื้อมมือไปหยิบคั่นฉ่องส่องใบหน้าที่ผอมซูบของตนเองอย่างตกใจ ร่างกายนี้ราวกับว่าไม่ใช่ตัวนางอย่างไรอย่างนั้น

ลีซวามุ่งหน้าไปยังตำหนักอึ้งย้งตั้งแต่เช้า ต่อมาไม่นานนางเองก็ถูกนางกำนัลคนอื่นมาเรียกโดยอ้างว่าเป็นพระประสงค์ของท่านอ๋องน้อย

“ท่านอ๋องน้อย น้ำชาเพคะ” ร่างในชุดสีชมพูอ่อนสาวทำเข้ามาภายในห้องอักษร มือที่ผอมเรียกว่าเดิมประคัมประคองถาดน้ำชาอย่างระมัดระวังร่างที่ผอมลงส่งผลให้รู้สึกว่าจะสามารถขยับกายเคลื่อนไหวได้รวดเร็วกว่าเมื่อก่อน แต่ในขณะที่เดียวกันนางก็ยังรู้สึกแปลกๆ หวิวๆ เป็นบางครั้งกับการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วโดยมิทันได้ตั้งตัว

“อีม” เยว่หมีงขานรับสั้นๆ หนหนึ่งโดยไม่แม้แต่จะปรายตามามองนาง

ซุนมีมีวางถาดน้ำชาบนโต๊ะกลมกลางห้อง เสร็จแล้วก็ถอยกายเตรียมจะเดินออกจากห้องอักษร

“จะไปไหน”

เสียงทุ้มเข้มรั้งมาจากด้านหลัง ซุนมีมีที่แทบสะดุดล้มรีบหมุนกายกลับ

ไปพร้อมกับค้อมศีรษะลงต่ำ “ออกไปเฝ้าด้านนอกเพคะ”

“ซุนมีมี” น้ำเสียงของชายหนุ่มยังคงราบเรียบเช่นเคย

“พะ...เพคะ” ซุนมีมีขานรับเสียงสั้นเนื่องจากคาดเดาอารมณ์ของอีกฝ่าย
มิได้แม้แต่หน่อย

“ข้ายังไม่ได้รับคำสั่งให้เจ้าไป” เขาเว้นจังหวะก่อนจะตัวตึงสายตาคมดูจรรยา
เหยียวยาวยั้งนาง “หรือเจ้ามีเหตุผลใดๆ ที่จะออกไปจากห้องนี้?”

“ทูลท่านอ๋องน้อย” นางละล่ำละลักตอบอย่างลนลาน “ข้าน้อยเกรงว่า
หากอยู่ในห้องอาจจะทำให้ท่านอ๋องน้อยทรงเสียสมาธิ...”

“อยู่ต่อ” เยว่หมิงกล่าวเพียงคำเดียวก็ก้มหน้าตัวตึงงันในเมื่อต่อ สมาธิ
ทุกอย่างจ่อจ้อยู่กับงานตรงหน้า ประหนึ่งว่าการร้องนางไว้เป็นเรื่องที่สมควร
ทำอยู่แล้ว

ที่ผ่านมาซุนมีมีประจำอยู่แต่หน้าตำหนักและคอยเข้ามาช่วยทำความ
สะอาดเวลาที่ท่านอ๋องน้อยมิได้ประทับในตำหนักมาโดยตลอด ดังนั้นการที่มี
รับสั่งให้นางประจำการอยู่ในห้องอักษรกับอีกฝ่ายตามลำพังจึงสร้างความ
ประหลาดใจให้ไม่ใช่น้อย

ครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ บางทีผู้เป็นนายอาจมีเรื่องค้างคาใจเกี่ยวกับนาง
จึงได้สั่งตัวไว้ก็เป็นได้

นางกำนัลสาวหยุดยืนอยู่ใกล้ประตูหน้าห้อง คอยแล้วคอยเล่า ชะเง้อ
แล้วชะเง้อเล่า แต่จนแล้วจนรอดท่านผู้สูงศักดิ์ก็ยังมีคำพูดใดเอื้อนเอ่ย
ออกจากปากเสียที

แต่ถ้าจะให้เอ่ยปากถาม... นางก็ไม่กล้า

‘ซีอๆ... อยากออกไปจากที่นี่เหลือเกิน’

ซุนมีมีพยายามคิดหาตัวช่วย ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่มาถึงนางยังไม่
พบสี่สวาเลย ไม่รู้ว่าป่านนี้จะรอนางอยู่ข้างนอกหรือไม่

“ท่าน...”

นางกำนัลสาวพูดมิทันจบประโยคก็ต้องรีบปิดปากเงียบเมื่อสายตา

คมกริบคุณั้นตัวัดมาทางตน

“อยากจะทำอะไร”

คราวนี้หญิงสาวแทบกัถลันตนเอง เมื่อมีอาจทนต่อแหวตาคอดันได้ ก็จำต้องพุดออกไปในที่สุด “ท่านอ่องน้อยทรงรั้งช้าน้อยไว้ มิทราบว่ามีสิ่งใดให้ช้าน้อยรับใช้หรือเพคะ”

พอดามเสร์จก็ไ้แต่ห้องสวดภาวนาอยู่ในใจ หวังว่าที่ผ่านมาบุญกุศลที่นางทำมาจะมากพอ ไม่ทำให้ท่านอ่องน้อยทรงเรียกทหารมาจับนางลากเข้าคุกอีกเป็นคราที่สอง

ชายหนุ่มผู้ลุกขึ้นจากเก้าอี้ก่อนจะสาวเท้ามุ่งตรงมาหานางอย่างเชื่องช้า ชุนมีมีหัวใจหล่นวูบ ตกใจถอยร่นจนแผ่นหลังชิดเข้ากับผนัง นางเกร็งร่างเมื่อเผชิญกับร่างสูงโปร่งที่ยืนประชิดอยู่ด้านหน้า รับรู้ถึงสายตาที่จ้องมองมาอย่างแน่วแน่คล้ายกำลังตั้งมั่นบางสิ่งอยู่ในใจ

“ไ้ไ้...” เสียงทุ้มเข้มทรงอำนาจพิมพ์อู่เหนือคิระชะ “ต้องดงมาให้มากกว่านี้”

นางก้านลสาวไ้ฟังเช่นนั้นก็เผยสีหน้ามีนง ท่านอ่องน้อยตรัสอันใดนางมิเห็นจะเข้าใจเลย

ความอบอุ่นที่ถอยห่างออกไปทำให้หญิงสาวลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่ปล่อยให้นางมีเวลาได้พักใจมากนัก

“พวกเจ้าที่อยู่ด้านนอกเข้ามาให้หมด!”

ชุนมีมีที่กะพริบตาปริบๆ เมื่อรู้สึกว่สถานการณ์เช่นนี้คุ่นตาอยู่ไม่น้อย แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปจากเดิมคือบัดนี้ผู้ที่วิ่งเข้ามามิใช่บุรุษร่างกำยำในชุดทหารกล้า หากเป็นนางก้านลประมาณแปดคนซึ่งนางค่อนข้างคุ้นเคยเป็นอย่างดีเนื่องจากทำงานด้วยกันมานาน พวกนางต่างพากันยืนเรียงแถวหน้ากระดานพลางจ้องมองนางด้วยแหวตาดจริงจังดังที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

แน่นอนว่าร่างบางกวาดตามองหาสหายคนสนิทอย่างลึซวาเป็นอันดับแรก แล้วก็ต้องใจแป้วเมื่อพบว่าคนที่นึกถึงมิได้อยู่ในกลุ่มนางก้านลเหล่านี้

“นำตัวซุนมีมีไปแต่งตัวเสียใหม่ นางต้องติดตามข้าไปชมเมือง จะปล่อยให้ชายหน้าไม่ได้”

สิ้นคำตรัสของผู้เป็นนายสูงสุด ผู้ที่กำลังเซื่องซึมเนื่องจากไม่เห็นเงาร่างของลิฮวาก็สะดุ้งเฮือก ตามมาด้วยอาการเสียวสันหลังวาบอย่างรุนแรง

หมายความว่าอย่างไร เรื่องที่นางจะต้องติดตามท่านอ่อนน้อยไปเที่ยวชมเมือง... นางมิเห็นจะทราบเรื่องมาก่อน!

ไว้เท่าความคิด โคมสะคราญก็เตรียมจะเอ่ยปากโต้แย้ง แต่ก็เข้าไปเสียแล้วเมื่อนางกำนัลทั้งหลายต่างย่อกายคำนับกันอย่างขมุกขมน

“เพคะ ท่านอ่อนน้อย”

รับคำสั่งเสร็จก็เดินมุ่งหน้าเข้ามาจุมจับแขนของนางเอาไว้ทั้งสองข้าง หญิงงามตกใจอ้าปากค้าง ภายในเวลาเพียงสามวันนางก็ถูกคนของท่านอ่อนน้อยลากตัวออกไปตามใจถึงสองครั้งสองหน!

ก่อนหน้านี้นซุนมีมีไม่เคยมีโอกาสได้ปรนนิบัติรับใช้พระชายาหรือสตรีสูงศักดิ์คนอื่นๆ แต่ก็พอได้ยินจากปากนางกำนัลคนอื่นมาบ้างถึงระยะเวลาอันยาวนานในการเตรียมตัว เดิมทีนางก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จนกระทั่งได้มาพิสูจน์ด้วยตนเองในวันนี้

ตัดเล็บมือ ตัดเล็บเท้า พอกตัวอาบน้ำ ชัดผิว นวดน้ำมัน เก้าล้ม เลียบปิ่น ประทับนิมม แต่งตัว ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ดูเป็นเรื่องที่ต้องเสียเวลาทำอยู่ครึ่งค่อนวัน กว่านางที่ถูกจับตั้งไปทางโน้นที่ทางนี้ที่จะได้หยุดพักก็ใกล้ล่วงเข้ายามเขินเข้าไปแล้ว

บัดนี้ถึงแม้ว่าซุนมีมีจะยังแต่งกายด้วยชุดนางกำนัลสีชมพูอ่อน ห้อยประดับป้ายไม้ดำคาดขีดขาวสองขีด ทว่าการขีดสีฉวีวรรณและแต่งเติมกว่าครึ่งค่อนวันก็ทำให้นางดูเปล่งประกายเจิดจรัสไม่ธรรมดา

คิ้วตกดำโก่งเรียวถูกกันให้เป็นทรง เสริมให้โครงหน้ารูปไข่ยิ่งโดดเด่น ริมฝีปากอวบอัมรูปกระจับถูกแต่งแต้มด้วยชาดสีแดง ขับให้ผิวขาวผ่องซึ่ง

นวน้ำมันมาจากหม่อมตู่สว่างมากขึ้น เรือนผมดำขลับที่มักจะถูกเกล้าเป็นมวยอย่างเรียบร้อยถูกเปลี่ยนกลายเป็นมวยเล็กสองข้างแล้วปล่อยชายที่เหลือตกเป็นเปียเล็กสองเส้น เมื่อประดับมวยเหล่านั้นด้วยปิ่นดอกไม้เล็ก ๆ ยิ่งทำให้ดูน่ารักสมกับสตรีวัยสิบเจ็ด

การแปลงโฉมครั้งนี้ทำเอาซุนมีมียืนอึ้งอยู่หน้าคันทองนางสองนานไม่ว่าอย่างไรก็ทำใจเดินออกไปพบท่านอ่องน้อยมิได้เสียที

“มีเออร์ รออันใดอยู่เล่า” นางกำนัลคนแรกเดินมาทางด้านหลัง

“ข้า...ข้าคิดว่า...” ซุนมีมีกล่าวได้เพียงเท่านั้นก็เงียบไป

“คิดว่าอันใด” นางกำนัลอีกคนเดินมาทำสะพาน

ในเมื่อถูกถามย้า หญิงสาวก็ลั่นใจตอบออกไปตรงๆ “ข้าคิดว่าข้าไม่ควรไปชมเมืองกับท่านอ่องน้อย”

ทั้งสองหันมามองหน้ากันอย่างสงสัย “ไปเจ้าจึงคิดเช่นนั้น”

“ข้า...ไม่ชิน” ว่าแล้วคนพูดก็ถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง “ข้าไม่ชินกับการอยู่ใกล้ชิดท่านอ่องน้อย แล้วก็ไม่ชินกับการที่เห็นตนเองเป็นเช่นนี้”

“เจ้าจะคิดมากไปไย” คนหนึ่งคลี่ยิ้มให้นาง “เจ้าก็คือเจ้า อีก็อย่าง... หากเจ้ามิได้ส่องคันทองนี้ก็ไม่ต้องเห็นตนเองแล้ว”

“แต่ว่าข้า...” หญิงสาวถูกผู้คนตราหน้าว่าอัปลักษณ์มาชั่วชีวิต มีอาจปรับตัวได้ทันกับความเปลี่ยนแปลงอันนับพลันเช่นนี้ได้ ดังนั้นจึงไม่แปลกที่นางจะเกิดความสับสนและไม่มั่นใจในตัวเอง

“หากเจ้าสามารถผ่านพ้นวันนี้ไปได้ เชื่อข้าเถิดว่าชีวิตของเจ้าจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น”

ซุนมีมีตัดสินใจลุกขึ้นจากเก้าอี้ เมื่อแต่งกายใหม่ตามพระประสงค์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ควรจะกลับไปรายงานตัวตามความถูกต้อง

จริงสินะ ไม่แน่ว่าชีวิตของนางอาจจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นก็เป็นได้

เมื่อเห็นว่าโฉมละครเริ่มคล้อยตาม การเร่งรีบจึงมีมากขึ้น

“ไปเถิดมีเออร์” นางกำนัลทั้งหลายต่างรบเร้ากันอย่างกระตือรือร้น
“ไปเร็วเข้า บ่าวที่ดีจะปล่อยให้เจ้านายรอได้อย่างไรกัน”

ผู้ฟังเฝ้าปากซึ้งใจอยู่นานก่อนจะตัดสินใจได้ในที่สุด “อืม เช่นนั้นเข้าไป
ละ”

นางกล่าวจบก็หมุนกายเดินมุ่งหน้าออกไปจากเรือนนางกำนัล ก่อนจะ
ประหลาดใจเมื่อพบว่าผู้ที่นางควรจะไปพบที่ตำหนักกลับยืนรอตรงหน้าเรือน
อยู่ก่อนแล้ว...

สาม มองดูให้ดี

ตึกตัก... ตึกตัก...

ซุนมีมีเพลอหลบสายตาของร่างสูงโปร่งด้วยความประหม่า พยายามปรับอารมณ์ของตนเองให้สงบนิ่งโดยการสูดหายใจเข้าออกซ้ำๆ

เมื่อครูนี้นางยังมีทันเตรียมใจ นี้ก็ไม่ถึงว่าทันที่ที่ก้าวเท้าออกจากเรือนก็ปะเข้ากับท่านอ่องน้อยเข้าพอดี

ฝ่ายชายหนุ่มยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น หญิงสาวเองก็ก้มหน้างูตด้วยความประหม่า เหตุนี้จึงมีอาจารย์ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังจ้องมองตนด้วยสายตาเช่นไร

คนทั้งสองคล้ายตกอยู่ในภวังค์ของตัวเอง นางกำนัลน้อยใหญ่พากันชะเง้อคอออกมาจากเรือนนางกำนัล ต่างพากันกระซิบกระซาบแล้วหัวเราะคิกคัก

แหม...ก็ความงามของมีเออร์เล่นเอาคนหนึ่งๆ อย่างท่านอ่องน้อยถึงกับมาดหลุดได้นี่ไม่ธรรมดาจริงๆ

“ดูสิ ท่านอ่องน้อยตกตะลึงไปเลย เห็นหรือไม่”

“ซู้ๆ ประเดี๋ยวท่านอ่องน้อยก็ทรงไต่ยืนเข้าหอรอก”

“โยมีเออร์จึงไม่เฆยหน้าเสียทีเล่า!”

พวกนางพูดคุยกันมิทันไร ก็ต้องรีบหนีกลับเข้าไปในเรือนแทบไม่ทัน เมื่อเยว่หมิงเบนสายตาคมกริบมายังพวกตน

ครั้นมิเห็นเงาร่างของนางกำนัลเหล่านั้นแล้ว ท่านอ่องน้อยก็ตรัสกับคนที่เอาแต่ก้มหน้าหลบพระพักตร์ “ตามเข้ามา”

“เพคะ” ชุนมีมีชานรับ รีบก้าวเท้าเร็วตามคนชยาวซึ่งเดินนำไปก่อน ลักพักหนึ่งแล้ว

ตลอดสองข้างทางพวกนางพบเจอข้ารับใช้บ้างประปราย พวกเขาต่างพากันทำความเคารพท่านอ่องน้อย ก่อนจะเหลียวมองตามหลังนางอย่างไม่เกรงใจชนิดที่คอแทบเคล็ด หลงคิดไปว่าเทพธิดาที่โชนจำแลงกายลงมาหรือไม่ เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีนางกำนัลรูปงามเพียงน้อยอยู่ในวังพิชิตบุรพา

คนมองต่างพากันตั้งข้อสงสัย ส่วนชุนมีมีที่หน้าแดงสลับขาวก็ก้มหน้าลงต่ำยิ่งกว่าเดิม

เมื่อก่อนผู้คนมักจะมองนางด้วยแววตาขบขันไม่กี่เมื่อหน้าย นางอยากหลบหนีจากสายตาเหล่านั้นจึงมักจะก้มหน้ามองพื้น และครั้งนั้นก็เช่นเดียวกัน

“ชุนมีมี”

เสียงเรียกจากผู้ที่เดินนำอยู่ด้านหน้าดังทำลายความเสียบอันน่าอึดอัด ดึงดูดความสนใจของชุนมีมีให้กลับมายังปัจจุบันอีกครั้ง

“เพคะ ท่านอ่องน้อย”

“เงยหน้าขึ้นสิ”

ไม่มีกระแสดุดันหรือบังคับอยู่ในน้ำเสียงให้นำหน้าหัวใจ แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังคงอยู่ในอิริยาบถเดิม

แม้การฟังคำสั่งเจ้านายถือเป็นสิ่งที่บ่าวต้องปฏิบัติตามเป็นอันดับต้นๆ ก็เถอะ แต่ถึงอย่างไรนางก็ยังทำใจไม่ได้อยู่ดี

ไม่อยาก...ทนเห็นผู้คนมองนางด้วยแววตาที่คล้ายกำลังประเมินและตัดสินอีกต่อไปแล้ว

เยว่หมิงตัดลินใจหันหลังกลับมา ครั้นเห็นว่าร่างบางสิ้นเทาก็เจตนาทอดถอนหายใจออกมาเสียงดัง “ข้าสั่งให้เจ้าเงยหน้าขึ้นมา”

คราวนี้ได้ผล ดวงหน้างามพริ้มที่ไร้ความมั่นใจเงยขึ้น ใช้ช้อนตาคู่หวานสับตาเขา

“ชะ... ข้าน้อยสมควรตาย ทำให้ท่านอ่องน้อยกริ้ว” ชุนมีมีกล่าวอย่างลนลาน จะก้มหน้าลงก็ไม่กล้า สุดท้ายจึงทำได้เพียงเม้มริมฝีปากมองเขาอยู่เช่นนั้น

“เจ้าเป็นมนุษย์ มีสองตา สองมือ สองเท้า เหมือนกับคนอื่น เจ้ามิใช่ นักโทษ มิใช่คนบาป ยึดดอกเชิดหน้าเข้าไว้... ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องหลบหน้า” ชายหนุ่มกล่าวตำหนิ “ที่สำคัญ... เจ้ายังเป็นนางกำนัลในตำหนักของข้า หรือเจ้าอยากทำให้ข้าชายหน้า?”

“มิกล้าเพคะ!” นางเอ๋ยพลางทำตาเหลือก “ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ท่านอ่องน้อยมิเคยรังเกียจข้าน้อย เพียงเท่านั้นก็เป็นพระเมตตาอย่างสิ้นพัน ข้าน้อยผิดไปแล้ว ต่อไปจะไม่ทำให้ท่านอ่องน้อยต้องชวยพระพักตร์เป็นอันขาด”

คำพูดที่เต็มไปด้วยความจริงใจไร้การเสแสร้งส่งผลให้มุมปากของคนยิ้มยากหยักยกขึ้นมาติดหนึ่ง ทว่าพริบตาเดียวมันก็จางหายไปอย่างรวดเร็วราวกับไม่เคยเกิดขึ้น

แต่มีหรือที่มันจะรอดพ้นสายตาของบ่าวผู้ถูกสั่งให้เงยหน้าสับตาเขาไปได้

ชุนมีมีแทบลืมนึกไปแล้วว่ามิบุรุษยิ้มให้นางเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อใด แม้แต่ตงซื่อที่นางคบหาดูใจกันมาหลายเดือน... นางก็ยังไม่เคยเห็นเขายิ้มเช่นนั้นเลยสักครา

...ท่านอ่องน้อยทรงเป็นบุรุษที่มีรอยยิ้มงดงามมองยิ่งนัก

หญิงสาวครุ่นคิดอย่างเปลอไพล ก่อนจะรีบก้าวตามร่างสูงโปร่งซึ่งเดินนำไปอีกครั้ง นางตามเขาเพียงไม่กี่ก้าวก็มาถึงที่หมาย พอกวาดตามองดูรอบๆ

สถานที่อันคุ้นเคยซึ่งก่อนหน้านั้นไปมาหาสู่อยู่บ่อยครั้งก็ถึงกับชะงัก นางมัวแต่ก้มหน้าเดินตามท่านอ่อนน้อยจนไม่รู้เลยว่าทรงพานางมายังคอกม้าฝั่งทิศใต้!

คอกม้าแห่งนี้เป็นจุดที่นางพบพานบุรุษซึ่งเป็นที่รักแรก ที่นี้มีความทรงจำมากมายที่ยามนี้ยังบีบคั้นอกข้างซ้ายให้รู้สึกปวดร้าว

ตงซือ... ย่อมต้องอยู่ที่นี้อย่างแน่นอน

ไฉนเท่าความคิด ก็หันหลังเตรียมสวาท้ำเร็วเสียงออกไปอีกทางหนึ่ง ทว่าก็ไม่ทันเสียแล้วเมื่อเสียงท่อมท้าวที่นางเคยลุ่มหลงดั่งแว่วมาแต่ไกล

“คารวะท่านอ่อนน้อย”

นัยน์ตาคู้งามของซุนมีมีลั่นไหวดังผืนน้ำที่โดนระลอกคลื่นโถมเข้าใส่ ขาทิ้งสองก้าวไม่ออกคล้ายถูกตะปูตอกตรึงไว้ที่พื้น กลิ่นสบของสัตว์ลอยเข้ามาแตะจมูก บรรยากาศอันคุ้นเคยตอกย้ำให้นางนึกถึงความบอบช้ำในวันวาน วันที่เขาสลัดรักนางทิ้งอย่างไม่สนใจไยดี

ในวันนั้นอากาศก็ตึงตังเช่นวันนี้ ท้องฟ้าปลอดโปร่งไร้ก้อนเมฆสีขาว ลมพัดเย็นสบายชวนให้รู้สึกปลอดโปร่ง ทว่ามันกลับเป็นความทรงจำอันโหดร้ายที่นางไม่มีวันลืมไปตลอดชีวิต

“มีมี ข้าไม่สามารถรักษาของเจ้าได้” เสียงของผู้ที่ตนเฝ้ารักเฝ้าเอาใจ ประดุจมีดเล่มใหญ่กรีดแทงเข้าที่อก สีหน้าของเขาเฉื่อยชาไร้ความรู้สึกถึงแม้ว่าสตรีร่างใหญ่เบื้องหน้าจะดวงตาแดงก่ำใกล้ร้องไห้ออกมาอยู่รอบรอบ

“อาซือ เพราะเหตุใดกัน...” นางยื้อแขนของเขาเอาไว้อย่างไม่เข้าใจ ริมฝีปากสั่นเทาอย่างน่าสงสาร เมื่อวานนี้เขายังดูปกติดีอยู่เลย หรือว่าเขาโกรธ อันใดนางจึงเปลือยพูดคำนี้ออกมา “ข้า... ข้าทำอันใดให้เจ้าไม่พอใจใช่หรือไม่ บอกข้ามาเถิด ข้าจะปรับปรุงตัว”

“ไม่” เขาส่ายหน้าด้วยสีหน้ารำคาญใจ เพียงแค่นี้ก็ถึงคำหยอกล้อของสหายเกี่ยวกับหญิงสาว ก็ยิ่งทำให้อับอายและหงุดหงิดจนใกล้จะหมดความอดทนเต็มที “เจ้าปรับปรุงตัวไม่ได้หรอก”

“ทำไม...”

“เพราะ...”

“อาชือ...” ซุนมีมีร้องไห้ออกมาในที่ที่สุด เหตุใดอีกฝ่ายจึงได้เอ็นชากับนางเพียงนี้ ที่ผ่านมานางดีกับเขาไม่พอ พรนนิบัติดูแลเขาไม่ดีพอหรืออย่างไร! ยามคบกันที่แรกหวานชื่นตรึงใจ ยามสละบันรักกลับผิดซมไร้อาลัย ตงชืออ...เจ้าช่างแล้งน้ำใจยิ่งนัก!

พอถูกยื้อไว้มากเข้า ตงชืออใช้แรงเกาะมือของ ‘อดีต’ คนที่คบหาดูใจออกจากตนพร้อมกับตะโกนออกไปเสียงดังเพื่อให้ทุกอย่างจบลง “เพราะข้ามิอาจทำใจรักคนอ้วนอัปลักษณ์ได้อย่างไรเล่า!”

“ตามสบายเถิด”

ซุนมีมีตั้งตนเองออกจากห้วงคิดเมื่อได้ยินสุรเสียงของผู้เป็นนาย ขณะที่ตั้งชืออขึ้นขึ้น จากนั้นก็มองเลยสตรีผู้มีแผ่นหลังบางอรชรอ่อนแอไม่ยังความว่างเปล่าทางด้านหลัง

ลีสวาทบอกเขาว่าซุนมีมีจะเป็นผู้ติดตามเจ้าตำหนักอิงหย่ง หรือว่าบางที่ ท่านอ่อนแออาจเปลี่ยนพระทัยพานางกำนัลคนใหม่มาแทน ไม่ก็ลีสวาทตั้งใจแกล้งหลอกอำให้เขาตกใจไปอย่างนั่นเอง

ฮึ! มันก็สมควรอยู่หรือ... ผู้ใดกันแล้วจะพาสตรีอ้วนหมูตอนออกไปข้างนอก มีหวังได้อับอายขายขี้หน้าผู้อื่นแน่!

“ไปตามตงชืออมาพบข้า”

คำสั่งของผู้เป็นนายทำเอาผู้ที่กำลังหัวเราะเยาะนางกำนัลสาวอยู่ในใจถึงกับสะอึก รีบประสานมือไว้เบื้องหน้าแล้วค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม “เรียนท่านอ่อนแอ ข้าน้อยคือตงชืออพะยะค่ะ”

“เจ้า?” เสียงของชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์สูงกว่าเดิมเล็กน้อย ครั้นใช้สายตาประเมินอีกฝ่ายเสร็จก็เค้นหัวเราะในลำคอออกมาคำหนึ่ง เล่นเอาหนุ่มเลี้ยงม้าถึงกับชนลุกชูโดยมิทราบสาเหตุ

ร่างกายดูกำยำแข็งแรงก็จริงอยู่หรอก แต่ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกท่าทาง
เหยาะเหยาะ เรื่อยไปยังชาติตระกูลและหน้าตา ตงซื่อผู้นี้ดูไม่ต่างจากต้นหญ้า
ริมทาง สมควรแล้วหรือที่ซุนมีมีถึงกับร้องไห้ทุกข์ตรม อดข้าวอดน้ำมาหลาย
ทิวาราตรี?

บุรุษผู้นี้ตามอดที่ทอดทิ้งซุนมีมี ซุนมีมีเองก็ตามอดที่มาหลงรักบุรุษ
ไร้หน้ายาคอนี้

“วันนี้ข้ารู้สึกไม่ค่อยดี” เยว่หมิงเอ่ยพลางยกมือโพล่หลัง ท่วงท่าสง่า
งามแม้กระทั่งจังหวะการหมุนกายหันไปยังนางกำนัลซึ่งยืนหันหลังอยู่ด้านหลัง
“ดังนั้น ‘นาง’ จะทำหน้าที่ส่งสารจากข้าไปให้เจ้า”

ซุนมีมีตกใจรีบหันขวับกลับมายังท่านอ่องน้อย จะทรงรู้สึกไม่ค่อยดี
ได้อย่างไรในเมื่อก่อนหน้านี้ยังก้าวพระบาทฉับๆ นำนางมาจากบริเวณทิศ
ตะวันออกมายังทิศใต้ของวังพิชิตบูรพาได้

หญิงสาวไม่มีโอกาสแม้แต่จะปริปากพูด สายพระเนตรของท่านอ่อง
น้อยถือเป็นการสั่งอยู่กลายๆ ว่าให้เดินเข้าไปหา ผู้เป็นบ่าวพยายามควบคุม
ร่างกายมิให้สั่น นางจับจ้องดวงหน้าคมคายเพื่อหลบเลี่ยงการมองอดีตคนรัก
ก่อนจะเริ่มขยับตัว

ฝ่ายตงซื่อ... ครั้นเห็นนางกำนัลร่างบางผู้นั้นหันหน้ามาก็ตกตะลึงจน
ลืมหายใจ

สาบานได้ว่าตั้งแต่เกิดมา... เขาไม่เคยมีวาสนาได้พานพบสตรีที่งดงาม
ปานเทพธิดาเช่นนี้มาก่อน

สายตาประหม่าดูไม่มั่นใจในตัวเองนั้นยิ่งพินิจเท่าไรก็น่าปกป้อง ทว่า
เวลาเดียวกันก็ให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด ราวกับเคยพานพบที่ใด
มาก่อน ถึงอยากเอ่ยนาม แต่อยู่ต่อหน้าท่านอ่องน้อยแล้ว เขาย่อมไม่กล้า

เพียงมีโอกาสได้ยลโฉมใกล้ๆ ก็ถือว่าสวรรค์เมตตา ดังนั้นเขามิควร
จะเหิมเกริม... คิดอยากแนะนำตัวกับบุปผางามที่อยู่ไกลเกินเอื้อม

บุรุษก็สง่างามองอาจ สตรีก็รูปงามโดดเด่น

อา...แน่นอนว่าการได้มาเป็นนางกำนัลผู้ติดตามนั้นคู่ควรมากกว่า
ขุนมีมีเป็นไหนๆ

ในขณะที่คนเลี้ยงม้าแห่งวังพิชิตบุรพากำลังนึกชื่นชมอยู่ในใจนั่นเอง
ท่านฮ่องน้อยก็ผินพระพักตร์ไปยังผู้ติดตามข้างพระวรกาย พระโอบะฐ์ขยับ
เพื่อเรียกชื่อนางกำนัลสาว

“ขุนมีมี”

ตงชื่อหันขวับไปทางซ้ายและขวาเพื่อมองหาเจ้าของร่างอ้วนกลมอัน
คุ้นเคย แต่จนแล้วจนรอดผู้ที่ยืนอยู่บริเวณนี้ก็มิเพียงท่านฮ่องน้อย เขา และ
สาวงามผู้หนึ่งที่นั่น

“เพ...คะท่านฮ่องน้อย”

คราวนี้ผู้ที่กำลังมองหาอดีตคนรักหันหน้ากลับมายังผู้พูด ดวงตาเบิก
กว้างเท่าไข่ห่าน ส่วนปากก็อ้ากว้างอย่างเสียมารยาทชนิดที่ว่าผุ้งแมลงวัน
สามารถบินเข้าออกได้อย่างสะดวกสบาย

มะ...มันคือเสียงของขุนมีมี!

สาวงามนางนี้คือขุนมีมีเช่นนั้นหรือ!

นี่มันเรื่องตลกร้ายอันใดกัน เป็นไปได้อย่างไร!

ตงชื่อยืนอ้าปากอยู่เช่นนั้นคล้ายกับคนสติหลุด กลายเป็นภาพที่น่าขัน
เหลือจะกล่าว

ฝ่ายขุนมีมีทำได้สนใจปฏิกริยาของตงชื่อไม่ เนื่องจากมัวแต่เพ่งสมาธิ
ไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่งซึ่งโน้มกายลงมาป้อนปากกระชับเพื่อถ่ายทอดคำสั่ง
กับนาง

นางกำนัลสาวพยักหน้ารับก่อนจะสูดหายใจเข้าลึกๆ มือเรียบบางข้าง
ลำตัวกำแน่นเข้าหากัน หัวใจของนางบีบแน่นจนรู้สึกด้านชา ไม่ว่าจะอย่างไร...
นางก็ต้องทำตามคำสั่งของท่านฮ่องน้อย

ลมหายใจของโคมสะคราญติดขัดทันทีเมื่อสบตากับชายหนุ่มซึ่งกำลัง
ยื่นอ้าปากค้าง นัยน์ตาจับจ้องนางอย่างเหลือเชื่อและมึนงง

ทว่าหน้าแปลกนัก... ความเศร้าโศกเสียใจที่นางครุ่นคิดในคราแรกกลับ
ไม่รุนแรงถึงเพียงนั้น

การร้องไห้เป็นเวลาหลายคืนติดต่อกันเปรียบเสมือนการเยียวยาอย่าง
หนึ่ง ยามนี้เมื่อถูกตอกย้ำด้วยความจริงที่ว่าเขาตัดอาลัยรักนางอย่างแล้งน้ำใจ
ก็ยิ่งทำให้ความรู้สึกรักอันแรงกล้าก่อนหน้านั้นพลันเหือดแห้ง ราวกับน้ำค้าง
ที่ระเหยยามถูกแสงอาทิตย์แผดเผา

ซุนมีมีนัยน์ตาสงบนิ่งกว่าเดิม พยายามนึกแต่กลับไม่สามารถค้น
คำตอบได้ว่ายามนั้นนางหลงรักบุรุษผู้นี้เพราะอะไร

คล้ายกับว่าความรู้สึกหนักอึ้งที่เคยมีอยู่ถูกยกออกไปอย่างง่ายดาย
ในเมื่อไม่มีวาทสนาได้ครองคู่ นางก็ไม่อยากคำนึงถึงความทรงจำใดๆ ที่เคยมี
ให้กันไปตลอดชีวิต

ถือเสียว่าความรักที่ลึ้มเหลวเป็นดั่งแบบทดสอบบทหนึ่งที่สวรรค์
ประทานมาให้เรียนรู้และจดจำ

ครั้นโหมงสะคราญตัดสติใจได้ตั้งนั้นก็คลี่ยิ้มกว้างพร้อมกับสาวเท้า
เข้าไปใกล้เข้ามามากขึ้น “อาซื่อ ท่านอ่อนน้อมตรัสว่าวันนี้อยากทรงม้าฉวยหง”

ฉวยหงเป็นอาชาตัวโปรดของท่านอ่อนน้อม นับเป็นยอดอาชาที่ส่งงาม
หาจับตัวได้ยาก มิหนำซ้ำยังเป็นอาชาพระราชทานจากองค์จักรพรรดิ

ดูท่าคำพูดของซุนมีมีทำได้ผ่านเข้าหูของตงซื่อไม่ หนุ่มเลี้ยงม้าหุบปาก
ที่อ้าอยู่ก่อนจะสะดุ้งอย่างตกใจเมื่อนางกำนัลสาวก้าวเข้ามาหาด้วยรอยยิ้ม ทว่า
เขาไม่เพียงไม่รับไม่ตรัสจิต แต่ยังก้าวถอยไปด้านหลังอย่างลึ้มตัว

...หญิงสาวเบื้องหน้าเขายามนี้เปล่งประกายเจิดจรัสดั่งอัญมณีล้ำค่า
สวรรค์! หากเขารู้ว่านางพอมแล้วจะงามถึงเพียงนี้ เขาก็คงไม่...

ตงซื่อสายหน้าระริว นางเป็นคนของท่านอ่อนน้อม หรือว่าแท้จริงแล้ว
นางจะมาที่นี่เพื่อแก้แค้นเขา!

“อาซื่อ...” นางกำนัลสาวเห็นอีกฝ่ายประเดี๋ยวก็นั่งหน้าซีด ประเดี๋ยวก็นั่งหน้า
เขียว ก็อดรู้สึกเป็นห่วงในฐานะคนรู้จักไม่ได้ “อาซื่อ เจ้าไม่สบายหรือ”

“จะ...เจ้า!” เขาชี้นิ้วอันสั้นเทามาที่นาง

“เจ้าคงตกใจสินะที่ข้าเปลี่ยนไปมากถึงเพียงนี้” ชุนมีมีหลุบตามองต่ำอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงคำสั่งสอนของท่านอ๋องน้อยขึ้นมาได้

นางไม่ควรจะก้มหน้าให้ผู้ใด มิเช่นนั้นจะทำให้ท่านอ๋องน้อยต้องเสียเกียรติเอาได้

“นี่ไม่ถึงว่าต่อให้ข้าเปลี่ยนไป เจ้าก็ยังแสดงท่าที่รังเกียจข้าไม่เปลี่ยน” หญิงสาวมีสีหน้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง “แต่ถึงเป็นเช่นนั้นก็ช่วยอดทนหน่อย ข้ากับเจ้าล้วนเป็นบ่าวไพร่ในวังพิชิตบูรพา ดังนั้นข้าหวังว่าเจ้าจะไม่นำเรื่องส่วนตัวมาเกี่ยวข้องในตอนที่กำลังรับใช้นาย”

“มะ...ไม่ใช่” หนุ่มเลี้ยงม้ารีบร้องขึ้นมาด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก ความปรารถนาดีในน้ำเสียงของนางที่มีให้เขายังเหมือนดั่งเช่นวันวานไม่ผิดเพี้ยน “มีมี ที่ผ่านมานั้นข้า...”

ตบ!

ชายหนุ่มร่างสันหัดเปลอสะดุดขาตนเองจนล้มตึงลงกับพื้น

“อาซื่อ เป็นอะไรหรือไม่”

โฉมสะคราญเข้ามายื่นมือสั่งให้เขาหวังช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ตงซื่อไม่รอช้ารีบเอื้อมมือหมายจะสัมผัสอย่างไม่ลังเล

ทว่าหนุ่มเลี้ยงม้าเปลอหลงลืมไปเสียดนิทว่ายามนี้ทั้งเขาและนางอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของท่านอ๋องน้อย

เพียะ!

ร่างกำยำที่ล้มอยู่บนพื้นตกตะลึงเมื่อจู่ๆ มือของตนเองถูกเสี้ยนไม้ไผ่ที่มาฟาดใส่เข้าอย่างจัง!

ความอุ่มงอมนิ่งที่แนบสัมผัสใกล้กับแผ่นหลัง ส่งผลให้หญิงสาวชักมือกลับแล้วรีบหันไปมองด้วยความตกใจ เมื่อเห็นแผลออกกว้างใต้อาการเนื้อดีก็รีบเงยหน้าขึ้น ดวงตาคู่หวานสบเข้ากับดวงตาคู่คมของผู้ที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง

ตั้งแต่เมื่อใดก็มีอาการได้

ว่าชุมชนมีสิ่งหนึ่งที่ได้มีกันไว้ ก็ต้องหน้าแดงดูผลท้อเมื่อเพิ่งระลึกได้ว่า นางกับอีกฝ่ายมีความใกล้ชิดอันเกินงามมากเพียงไร

ท่านอ่องน้อยขึ้นทำเทียบหนึ่งในห้าหนุ่มรูปงามแห่งเมืองหลวง ก่อนหน้า นี่หญิงสาวยอมรับว่าเขาหล่อเหลาน่าเกรงขามอยู่แล้ว แต่เมื่อมาเทียบกับตงซื่อ ในระยะประชิด ก็ยิ่งตอกย้ำความแตกต่างและห่างชั้นกันอย่างเห็นได้ชัด

ทั้งๆ ที่กายของนางกับเขามิได้สัมผัสกัน แต่หญิงงามด้อยประสบการณ์ กลับชินอายถึงขั้นพูดไม่ออก

ท่านอ่องน้อยเบนพระเนตรออกจากใบหน้าผุดผ่องแต่งแต้มด้วยเครื่อง ประทีนโฉม พระพักตร์เรียบเฉยไม่แปรเปลี่ยน ขณะที่ตรัสด้วยสุรเสียง ราบเรียบไร้อารมณ์ “ตงซื่อ ดูท่าเจ้าจะคลุกคลีอยู่แต่กับม้ามากเกินไปจน หลงลืมกฎ เลอะเลือนจนไม่รู้หรือว่าผู้ใดควรยุ่ง ผู้ใดไม่ควรยุ่ง”

ตงซื่อซึ่งกำลังจะรับไมตรีจิตของชุมชนมีแม่ริมฝีปากแน่นเพื่อระงับ ความเจ็บปวด บนมือกร้านมีโลหิตไหลซึมออกมา รีบคุกเข่าพร้อมกับไขกศิระชะ ลงบนพื้นซ้แล้วซ้เล่า

“ข้าน้อยสมควรตาย ข้าน้อยสมควรตาย”

ท่านอ่องน้อยประทับอยู่เบื้องหลังนางกำนัลสาว การกระทำของตงซื่อ ในยามนี้จึงมีต่างจากกำลังคุกเข่าขอขมาชุมชนมี ความอภัยตลอดคู่ในครานี้ ช่างหนักหนาสาหัสจนแทบอยากแทรกแผ่นดินหนี

จริงดังที่สี่ฮวกกล่าว ชุนมีมีคือนางกำนัลคนโปรดของท่านอ่องน้อย ไพร่ชั้นต่ำเช่นเขาไม่มีสิทธิ์แตะต้อง!

เยว่หมิงจ้องมองหนุ่มเลี้ยงม้าอย่างเย็นชา กระชับแล้ในมือก่อนจะก้าว อ้อมรับบอบบางมายืนอยู่เบื้องหน้าบุรุษร่างสันหัด ตงซื่อลอบกลืนน้ำลาย ขณะที่ตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว อีกเพียงก้าวเดียวพระบาทของท่านอ่อง น้อยก็จะประทับลงบนมือที่บาดเจ็บของเขา

“ไปให้พ้นหน้าข้าเสีย”

สิ้นเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ของร่างสูงโปร่ง ตงซื่อก็รีบโบกศีรษะแล้ว
คลานหนีไปอย่างรวดเร็ว ท้าที่ตื่นตระหนกและหวาดกลัวส่งผลให้ซุนมีม
มองตามด้วยความสงสาร ตั้งแต่รู้จักกันมา นางมิเคยเห็นอีกฝ่ายกระทำตัวไร
ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายมาก่อน เขาเคยเป็นผู้ที่น่าเกรงขามในความทรงจำของ
นางมากแท้ๆ

ทว่าต่อจากนี้เป็นต้นไป... เขาจะกลายเป็นสายลมที่พัดผ่านมาแล้ว
ผ่านไปเท่านั้น

ไร้รูปร่าง ไร้กลิ่น ไร้เสียง และไร้ซึ่งน้ำหนักในหัวใจของนางอีกต่อไป

สี่ บุรุษผู้นั้น

ท้ายที่สุดแล้ว ความตั้งใจที่จะทรงม้าชมเมืองของท่านอ่อนน้อยก็เป็นอันถูกยกเลิกไปโดยปริยาย

หลังจากเหตุการณ์ที่คอกม้าฝั่งทิศใต้ของวังพิชิตบุรพาคลีคลายลง ท่านอ่อนน้อยก็มีรับสั่งให้เดินทางกลับตำหนักกิ่งหยงทันที

ชุมชนี่เหม่อมองฝันนาฬิกาศีฟ้าครามที่บัดนี้เริ่มแต่งแต้มด้วยสีชมพูและสีสดใส ชื่นชมความงามของมันอยู่พักหนึ่งก่อนจะคลี่ยิ้มบางเบา ทุกข์ตรมมาหลายวันนางก็เพิ่งมีเวลาได้พินิจดูห้องฟ้า ยามนี้นางรู้สึกปลอดโปร่งและอารมณ์ดียิ่งนัก

นางกำนัลสาวครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

หากนางไม่คิดเข้าข้างตนเองจนเกินไปแล้วละก็... ดูทำวันนี้ที่นางถูกจับแต่งองค์ทรงเครื่องให้งดงาม ก็เพื่อไปปรากฏตัวต่อหน้าตงซือ ซึ่งเรื่องนี้น่าจะ เป็นพระประสงค์ของท่านอ่อนน้อย

หญิงสาวรู้สึกถึงความตื่นตันที่เอ่อทัน ดวงตากลมโตะละจากฝันนาฬิกา เบื้องบนมายังแผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มซึ่งเดินนำอยู่เบื้องหน้า อารมณ์สูงค่า สีครามตัดกับผืนหญ้าและหินปูทางเดินดูโดดเด่น เพียงแค่แผ่นหลังยังแผ่

กลิ่นอายสูงศักดิ์ราวกับอยู่คนละโลก นางลั่งเลอยู่มานานสองนานกว่าจะตัดสินใจ
เอ่ยถ้อยคำที่อยู่ในใจออกไป

“ขอบพระทัยเพคะ ท่านอ่อนน้อม”

เจ้าของร่างสูงโปร่งชะงักพิศพาศ เมื่อถูกซุนมีมีมองออกก็ไม่คิดบ้ายเบี่ยง
ใบหน้าคมคายหันเลี้ยวหน้ากลับมา “ข้าไม่ชอบให้ผู้ใดมารังแกคนของข้า”

ซุนมีมีรู้สึกแปลกๆ เมื่อถูกแสดงความเป็นเจ้าของ ใบหน้าที่ร้อนวูบ
ส่งผลให้เจ้าตัวรีบเบนสายตาไปทางอื่น “คน... ของท่าน?”

“เจ้าทำงานรับใช้ข้าที่ตำหนักอิงหยงมาเกือบชั่วชีวิต หากมีผู้ใดกล้ารังแก
เจ้าก็เท่ากับรังแกข้าด้วย ในอดีตเจ้าไม่ยอมเอ่ยปากพูดเรื่องนี้กับข้าก็ไม่ใช่ไร
แต่ต่อจากนี้หากมีผู้ใดกล้ารังแกหรือขัดใจเจ้า ก็มาบอกข้าได้ทันที”

“เพคะ ขอบพระทัยที่ท่านอ่อนน้อมทรงเมตตาต่อพวกข้าน้อย” ผู้เป็น
บ่าวรีบยกกายรับคำด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไปจากเดิมเล็กน้อย นางเข้าใจมา
โดยตลอดว่าท่านอ่อนน้อมทรงเป็นบุรุษที่ค่อนข้างห่างเหินกับบ่าวไพร่ ทว่า
วันนี้... นางได้เปิดหูเปิดตาแล้ว

“มันถือเป็นสิทธิอันชอบธรรมของข้ารับใช้อยู่แล้ว เจ้ามีรู้หรือ?” ท่าน
อ่อนน้อมตรัสเสียงขรึมก่อนจะเคลื่อนพระพักตร์ไปยังโขกหินก้อนใหญ่ข้าง
กอไม้เขียวสด “นางกำนัลเหล่านั้นเอง... ก็อยากจะช่วยเจ้าแก้แค้นตงซื่อเช่นกัน”

สิ้นคำบอกกล่าวของผู้เป็นนาย ซุนมีมีก็ทมนกายหันไปยังทิศทางด้าน
หลังตน เมื่อเห็นลีสวากับนางกำนัลที่เติบโตและทำงานร่วมกันมาอยู่นาน ความ
ตกใจในคราแรกก็ผันเปลี่ยนเป็นความซาบซึ้ง

แท้จริงแล้วนางมีคนที่รักและปรารถนาดีต่อนางอยู่มากมาย... แต่ที่
ผ่านมานางกลับโศกเศร้าแล้วเอาแต่ทำร้ายตัวเองจนทำให้พวกเขาต้องเป็นห่วง

หญิงสาวตื่นตันจนพูดอะไรไม่ออก สุดท้ายอารมณ์ดังกล่าวก็กลั่นกรอง
ออกมาเป็นหยาดน้ำตา

ลีสวากับนางกำนัลสาวทั้งปวงหันมามองหน้ากันเล็กน้อย เมื่อเห็น
เยว่หมิงเดินล่องหน้าจากไปจึงพากันวิ่งเข้ามาปลอบคนร้องไห้ เมื่อครูนี้อย่างเห็น

พูดคุยอยู่กับท่านอ่อนน้อมอยู่ดีๆ หรือว่าจะทรงกลั่นเกลี้ยงซุนมีมีเข้าให้แล้ว?

“มีเออร์ ไยจึงร้องไห้เล่า” คนเฝ้าตัวถามอย่างเป็นห่วง ก่อนจะทำหน้า
เหลวไหลทันทีเมื่อมันกลับทำให้ซุนมีมีสะอื้นหนักมากกว่าเดิม

นี่สินะที่เขาเรียกว่ายิ่งปลอบก็ยิ่งร้อง...

ผู้ที่ร้องไห้ราวกับเด็กซี้แยพยายามอย่างยิ่งที่จะเอ่ยปากบอกความในใจ
ให้พวกเขาฟัง ใช้วิธีสุดหยาบใจเข้าออกอย่างติดขัดเข้าช่วย

“ชะ...ขอบคุณและขอ...โทษ” เสียงหวานที่เปล่งออกไปขาดๆ หายๆ
แต่ก็ฟังได้ความอยู่บ้าง

ลี้ฮวาได้ฟังเช่นนั้นก็เข้าใจได้ในที่สุด เช่นนั้นก็หมายความว่าสามารถ
จัดการเจ้าคนชั่วช้าตงซื่อให้รู้สำนึกได้แล้ว!

“พวกเราเติบโตมาด้วยกัน รักกันเหมือนพี่น้อง มีเออร์... เจ้าอย่าคิด
เด็ดขาดนะว่าไม่มีผู้ใดต้องการเจ้า” นางคลี่ยิ้มอ่อนโยนพร้อมกับอ้าแขน
สวมกอดคนร่ำไห้

เมื่อนางกำนัลที่เหลือได้ฟังเช่นนั้นก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ แต่ละ
คนพากันเข้ามาโอบกอดซอื้นเรียงกันไปเรื่อยๆ โดยมีซุนมีมีอยู่กึ่งกลาง
มิตรภาพที่มีให้ยิ่งนานวันก็เบ่งบานงดงามดั่งบุปผา เหนียวแน่นดั่งใยไหม
ถักทอ

แน่นอนว่านอกจากซุนมีมีต้องขอบคุณมิตรสหายเฝ้าซัดเหล่านี้ ก็ยังมี
มีคนสำคัญอีกคนหนึ่งที่น่าจะต้องขอบคุณ

เพราะว่าเป็นท่านอ่อนน้อมยที่ทรงทำให้นางรู้ว่านางมิได้อยู่อย่างโดดเดี่ยว
และต่อสู้กับความเจ็บปวดนี้เพียงลำพัง...

แปะ แปะ แปะ

จู่ๆ ก็มีเสียงปรบมือไม่ทราบที่มาดังแทรกซัดจิ้งหะ บรรยากาศซาบซึ้ง
ถูกทำลายลงโดยพลัน

หญิงสาวซึ่งกำลังร้องไห้ราวกับเด็กน้อยในอ้อมกอดของสหายริบผละ
ตัวออกมายืนตรง พยายามให้ชายแขนเสื้อปิดหน้าตาที่เปโระเปื้อน ทว่าคน

รอบกายต่างถลึงตาห้ามเอาไว้ทัน

กว่าจะใช้เครื่องประทีนโคมแต่งแต้มให้ชุมชนี่มิ่งดงามโดดเด่นถึงเพียงนี้
กินเวลาไปเกือบชั่วยาม หากจะปาดทิ้งเยี่ยงนี้ ก็เท่ากับว่าเวลาที่พวกนางเสียไป
ช่างไม่คุ้มค่าเลยแม้แต่น้อย

ชุมชนี่มีกลิ่นน้ำลายเอือกก่อนจะลดมือลงแต่โดยดี นัยน์ตาที่ยังหลงเหลือ
สีแดงจางๆ จากการร้องไห้พยายามสวดส่งหาที่มาของเสียงเมื่อครู่ มีทันไร
เสียงกรี๊ดร้องระงมรอบข้างก็ทำเอาเจ้าตัวเบ้หน้าแล้วรีบยกมือขึ้นมาปิดหู

ผู้ที่อยู่ห่างจากพวกนางไปประมาณสิบห้าก้าวคือชายหนุ่มอายุประมาณ
ยี่สิบปี สวมอาภรณ์สีเทาเข้มไว้ลวดลายทว่ากลับเสริมให้เจ้าตัวดูน่าเกรงขาม
และลึกลับไปในคราวเดียวกัน ร่างหนาสมส่วนซึ่งมีกล้ามเนื้ออย่างพอเหมาะ
นั้นสามารถดูออกแม้จะซ่อนอยู่ใต้เนื้อผ้าที่ปิดคลุมอยู่ทั้งตัว ใบหน้าเรียวยาว
ผ่องราวกับหยกแกะสลักยิ่งโดดเด่นเมื่อเจ้าตัวรวบผมเกล้าเป็นทรงหางม้า ที่
มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเล็กๆ เผยให้เห็นรอยยิ้มที่ช่างแค้น อันเป็นเสน่ห์
เฉพาะตัวที่สาวน้อยสาวใหญ่พากันอ่อนระทวยเพียงแค่มองตา

เขาคือ ‘ลั่วผี’ บุตรชายคนโตของท่านเสนาบดีฝ่ายกลาโหม สหายคน
สนิทของท่านอ่องน้อย

“คะ...คารวะคุณชายลั่ว!” ลีฮวารีบทำความเคารพอย่างลนลานและ
ประหม่า ทำเอานางกำนัลสาวที่เหลือรีบทำตาม

ชุมชนี่มีแอบเหลือบมองสีหน้าเคลิ้มฝันของสหาย ลีฮวาแอบปลื้มลั่วผี
มานานแล้วแต่ก็ไม่เคยมีโอกาสได้เข้าใกล้มากนักเพราะเกรงกลัววาระมีของท่าน
อ่องน้อย วันนี้ชายหนุ่มกลับมาปรากฏตัวที่นี้ตามลำพัง ช่างนับเป็นวาสนาของ
อีกฝ่ายยิ่งแล้ว

ส่วนอดีตนางกำนัลร่างอ้วนนั้นกลับตรงกันข้าม นอกจากนางจะไม่ปลื้ม
บุรุษหน้าหยกผู้นี้แล้ว ยังหลบเลี่ยงอีกฝ่ายทุกครั้งที่มีโอกาส สาเหตุนั้นก็
เพราะว่า... น้องสาวของลั่วผีซึ่งมีนามว่าลั่วเงิน เคยหัวเราะเหยียดยามนางว่า
‘วังพิชิตบูรพารับหมูกำพร้ามาเลี้ยง’

ดังนั้นหากเลือกได้ ชุนมีมีจะพยายามหาวิธีหลบเลี่ยงคนจากสกุลลั่ว ทุกครั้งที่มีโอกาส แต่ดูท่าคราวนี้คงจะเลี่ยงมิได้เสียแล้ว

“พวกเจ้าตามสบายเถิด” ลั่วฝีกวาดตามองเหล่านางกำนัลสาว “เมื่อครูนี้นี้ข้าเห็นท่านอ่องน้อยอยู่ไกลๆ เลยตั้งใจจะเข้ามาทัก แต่ครั้นมาถึงคนกลับไม่อยู่ เหลือแต่ภาพมิตรภาพของพวกเจ้าให้ชมแทน”

“อา...” คนฟังต่างเขินอายหน้าแดงช้ำนอย่างไร้เดียวส่า ผิดกับชุนมีมีที่ก้มหน้าหลบด้วยปฏิกิริยาไม่ยินดียินร้าย

‘ขอร้องละ ช่วยไปเสียทีเถิด!’ นางหลับตาปี่พร้อมทั้งอธิษฐานเข้าไป ข้ามาอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ ทว่าเมื่อรับรู้ถึงความนุ่มหอมที่ปิดผ่านแก้มนวล ก็ถึงกับลืมนตาโพล่งขึ้นมาด้วยความตกใจ

“รับไปสิ” ชายหนุ่มซึ่งควรจะยืนห่างออกไปไกลโข กลับยืนประชิดอยู่เบื้องหน้าพร้อมทั้งยื่นผ้าเช็ดหน้าผืนบางมาให้อย่างมีเมตริจิต “นางกำนัลน้อยสตรีย่อมเหมาะกับการรอยยิ้มมากกว่าน้ำตา”

ชุนมีมีทำตัวไม่ถูก พอได้สติก็รีบรับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นมาอย่างอดเสียมิได้ ทั้งกระอักกระอ่วนและอับอายอย่างที่สุด

ชั่วขณะหนึ่ง... นางกลับนึกถึงบุรุษชุดดำที่บุกเข้ามาในเรือนนอนของนางในค่ำคืนนั้น

แต่จะเป็นไปได้อย่างไรในเมื่อผู้บุกรุกควรจะเป็นคนร้าย มิใช่สหายสนิทของกำนัลน้อยที่เป็นแขกประจำของวังพิชิตบูรพามายาวนานกว่าสิบปีเช่นนี้!

ในระหว่างที่นางกำนัลสาวกำลังตกอยู่ในห้วงสับสนไม่แน่ใจอยู่นั้น ลีฮวาก็เบนสายตามายังชุนมีมี

ฝั่งหนึ่งนางก็ปลาบปลื้มดีใจกับการปรากฏตัวของลั่วฝี อีกฝั่งหนึ่งก็นึกเป็นห่วงสหายคนสนิทซึ่งมีปมหลังไม่ค่อยดีเกี่ยวกับคนสกุลลั่ว

และไม่ว่าจะเป็นเมื่อก่อนหรือว่ายามนี้ ชุนมีมีก็ยังคงเป็นคนฉลาดกลัววไร้ซึ่งความมั่นใจในตนเองอยู่วันยังค่ำ

ที่สำคัญ... สมองของนางทำงานค่อนข้างช้า มิอาจเรียกได้ว่าไว้ แต่ก็

มีอาจเรียกได้ว่าฉลาดแพรวพราว เป็นเพราะตั้งแต่เด็กถูกกลั่นแกล้งด่าทอว่า
รูปร่างอัปลักษณ์จึงสูญเสียความมั่นใจ ทว่าจิตใจก็เข้มแข็งพอที่จะมีชีวิตอยู่ได้
ท่ามกลางคำสบประมาทล้อเลียนเหล่านั้น ที่ผ่านมานางมักจะทำตัวจิตชิดและ
หัวอ่อนเป็นข้างทำหลังกมาโดยตลอด พอกลายมาเป็นจุดสนใจจึงลนลานทำตัว
ไม่ถูก

แต่किनะ... จะว่าไปแล้วก็ดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบ

อืม...คงเรียกได้ว่ามีเสน่ห์แบบป๊าๆ เป้อๆ

“มีเออร์”

เสียงเรียกของลีซวาลูกให้ ‘ผู้มีเสน่ห์แบบป๊าๆ เป้อๆ’ ที่เ็นจากห้วงภวังค์
ผินหน้าหนีจากร่างหนาเบื่องหน้าไปยังผู้เรียก

“เจ้ามิใช่จะต้องรีบไปตำหนักกิ่งหย่งหรือหรือ”

แวตตาของหญิงงามแปรเปลี่ยนเป็นมึนงง ก่อนที่มันจะถูกแทนที่ด้วย
ความซาบซึ้งในเวลาต่อมา

ซุนมีมีใจชื่นยึ่งนัก ที่แท้ลีซวากำลังเปิดทางให้นางไปจากที่นี่!

“จริงด้วย ข้าต้องไปแล้ว” ซุนมีมีตอบรับก่อนจะสาวเท้าถอยไปด้านหลัง
ประมาธสามเก้า ย่อตัวลงเพื่อรำลาคุณชายใหญ่แห่งตระกูลลั่ว “เช่นนั้น
ข้าน้อยขอละ...”

“ช่างประจวบเหมาะเสียเหลือเกิน” ลั่วมีขีดคำพูดของนางด้วยรอยยิ้ม
พึมพำใจ “ข้าเองก็กำลังจะไปตำหนักกิ่งหย่งเช่นเดียวกัน”

“กะ...เกรงว่าคงไม่ได้เจ้าคะ” ซุนมีมีรีบปฏิเสธออกไป ก่อนจะหน้าถอดสี
เมื่อนึกขึ้นได้ว่านางผู้ต่ำต้อยเช่นนางกำลังสั่งห้ามมิให้พระสหายเข้าไปพบ
ท่านอ๋องน้อย

ลั่วมีไม่ถือสาเอาความ ทั้งยังหัวเราะอย่างอารมณ์ดี สาวเท้าเข้าไปใกล้
หญิงสาวด้วยแวตตาสงสัยใคร่รู้ “นางกำนัลน้อย เหตุใดจึงไปมิได้?”

ดวงตาของผู้ถูกถามกลอกไปมาจนน่าเวียนหัว ทว่าสติปัญญาอันต่ำต้อย
ทำให้มิสามารถครุ่นคิดข้ออ้างออกมาได้ทันที “พะ...เพราะว่า...”

“เพราะว่า?” คิ้วเข้มของลัว่ผีเล็กขึ้น แม่ใบหน้าจะประดับด้วยรอยยิ้ม และดูไม่เร่งเร้า ทว่าทุกองค์ประกอบในร่างกายกลับทำให้ซุนมีมีรู้สึกเหมือน ถูกเข็มเล็ก ๆ จ่ออยู่ที่ลำคอ ไม่ว่าจะอย่างไรก็มีอาจสลัดภาพของโจรใจทราม ซึ่งขโมยจุมพิตของนางในคำคืนนั้นไปได้

หากเหตุผลที่นางกล่าวออกไปไม่ดีพอ เกรงว่าคงมีแคล้วถูกทำโทษ หรืออาจจะแยกว่านั่น...

“ชะ... ข้าน้อยหมายถึงตนเองเจ้าค่ะ” ซุนมีมีพูดไปเหวี่ยงแตกไป เผลอ กำผ้าเช็ดหน้าในมือแน่นขึ้นเพื่อระบายความอึดอัดที่ได้รับจากคนตรงข้าม “ข้าน้อยคงมีอาจไปที่ตำหนักกิ่งหยงได้แล้ว”

นางพูดเสร็จก็ลอบกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ ต่อให้เขาไซ้โจรร้ายก็มีอยาก เข้าใกล้ มิใช่โจรร้ายก็มีอยากเข้าใกล้ แต่จะทำเช่นไรจึงจะร่ำลาจากอีกฝ่าย โดยไม่ถือว่าเป็นการเสียมารยาทดีเล่า?

“นับว่าน่าเสียดายเหลือเกิน” น้ำเสียงของชายหนุ่มแสดงความเสียดาย ออกมาอย่างเห็นได้ชัด

“จะ... เจ้าค่ะ” นางกำนัลสาวตอบรับเสียงสั้นก่อนจะรีบย่อกายร่ำลานั้นไม่ถึงว่าพอหันหลังไปจะเห็นเงาร่างอันคุ้นเคยของผู้เป็นนายยืนมองอยู่มีไกล มีใช้ว่าท่านอ่องน้อยทรงกลับไปแล้วหรือ

ซุนมีมีและนางกำนัลคนอื่นๆ รีบทำความเคารพ

“คารวะท่านอ่องน้อย”

เยว่หมิงพยักหน้าทีหนึ่งก่อนจะลากสายดาจากซุนมีมีไปยังแขกผู้มาเยือน “เหตุใดไม่มาพบข้าที่เรือน”

ลัว่ผียกไหล่เล็กน้อย “ก็ว่าจะไปอยู่”

พวกเขาทั้งสองขึ้นชื่อว่าเป็นบุรุษรูปงามหนึ่งในห้าแห่งเมืองหลวง ครั้นมารวมตัวอยู่ด้วยกันก็ยิ่งเจิดจรัส คนหนึ่งนั่งขริม อีกคนยิ้มแยม ไม่ว่าจะมองไปทางใดก็เจริญหูเจริญตาด้วยกันทั้งสิ้น

เหล่านางกำนัลวัยสาวแรกรุ่งมองซ้ายเหลียวขวา พวกกันทำสีหน้าเคลิ้ม

ฝัน ชุมนมีมีฉวยโอกาสนั้นเก็บผ้าเช็ดหน้าเข้าอกเสื้อก่อนจะล่าถอยกลับเข้าไป
ยืนในกลุ่มนางกำนัลด้วยกัน ดูว่าวันนี้ท่านอ่องน้อยจะมีตั้งพระทัยจะทรงมา
ชมเมืองตั้งแต่แรก เพราะได้ทรงนัดหมายกับพระสหายเอาไว้แล้ว

“พวกเจ้าไปเสีย”

“เพคะ” หญิงสาวทั้งหลายต่างพากันเตรียมตัวเพื่อแยกย้ายกลับไปทำ
หน้าที่ของตน

“ชุมนมีมี” เสียงเรียกของเยว่หมิงทำเอาบ่าวไพร่ต่างซังกันเป็นแถบ
โหมสละคราญก้มหน้าลง “เพคะ ท่านอ่องน้อย”

“คอยติดตามอยู่ในระยะยี่สิบเก้า หากมีอะไรจะได้เรียกใช้ได้”

ชุมนมีมีได้ฟังแล้วถึงกับน้ำตาตกใน
เป็นนางอีกแล้วหรือ!

ตัดพ้อในใจมากเท่าไร สุดท้ายก็ต้องก้มหน้ารับชะตากรรม ชุมนมีมีทำ
ตามรับสั่งของท่านอ่องน้อย ติดตามคนทั้งสองซึ่งเดินชมอุทยานยามเย็นอย่าง
เอื่อยเอื่อย ดวงตะวันใกล้ลับขอบฟ้าเห็นแสงดาวดวงแรกอยู่ริบหรี่ เป็นเพราะ
เว้นระยะห่างออกมาพอสมควร นางจึงไม่ได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดคุยกัน

ลี้ผีเดินนำหน้าอย่างไม่ถือเรื่องยศศักดิ์ตามพระประสงค์ของท่านอ่อง
น้อย ครั้นเบนสายตากลับมาจากวังนภนตันไม้ ก็เปิดประเด็นโดยมิให้เป็นการ
เสียเวลา “คึกที่ฉันทาน ดูท่าฝ่าบาทจะมีพระประสงค์ให้เจ้าเป็นคนนำทัพ”

“เจ้า...” เยว่หมิงยังไม่มีโอกาสได้พูดจบก็ถูกอีกฝ่ายเอ่ยแทรกขึ้นมา
อย่างรู้ทัน

“จะให้ข้าวานท่านพ่อช่วยทูลค่านให้ใช้หรือไม่”

เยว่หมิงพยักหน้าอย่างไม่อึดออด เขาไม่ชอบการทำศึกสงคราม ไม่ชอบ
การเช่นฆ่าผู้คน แวนแคว้นยิ่งใหญ่ย่อมมีแม่ทัพนายกองมากมายมหาศาล
มิเห็นมีความจำเป็นจะต้องเรียกให้เขาไป

“หึๆ เจ้าช่างไม่รู้จะอะไรเอาเสียเลย” ลี้ผีหัวเราะให้แก่ความไร้เดียงสา
ของท่านอ่องน้อยแห่งวังพิชิตนุรพา

ความจริงจะบอกว่าเยว่หมิงไร้เดียงสาก็คงไม่ถูก ชายหนุ่มผู้นี้ตั้งแต่เด็กจนโตก็มีชอบคบค้าสมาคมหรือข้องแวะกับผู้อื่นนัก การแก่งแย่งและคานอำนาจในเมืองหลวงเหมือนจะไกลแต่ก็ใกล้ตัว เรื่องนี้หากจะโทษก็คงต้องโทษท่านเองกับพระชายาด้วยที่ทะเลหลวงผ่นปรน มียอมสั่งสอนตักเตือนบุตรชายเพียงคนเดียวให้รู้ถึงความน่ากลัวของภัยเหล่านี้

โบราณว่ายิ่งสูงก็ยิ่งหนาว เกิดเป็นพยัคฆ์แต่ถ้าไร้เขี้ยวเล็บก็ไม่ต่างจากแมวตัวหนึ่ง งานนี้ดูท่าคงมีคนไปเป่าหู หรือไม่ท่านเองก็ทรงกระทำบางสิ่งให้เบื้องสูงมิพอใจเข้าเสียกรรมัง

ท่านอ่อนน้อมทอพระเนตรชายหนุ่มซึ่งกำลังส่ายหน้าน้อยๆ ก็ตรัสถามออกมาคำหนึ่ง “จะช่วยหรือไม่ช่วย”

“ແຫມ່” ล้วผีหัวเราะ “ช่างใจร้อนเหลือเกิน”

บุตรชายของท่านเสนาบดีเฝ้าเสียงลงอีกครั้งคล้ายต้องการถ่วงเวลา ทว่าเมื่อหันไปเห็นขุนมีมียืนรออยู่ใกล้ๆ ก็บังเกิดความคิดบางอย่าง มิรอช้ารีบขึ้นไปยังร่างงาม

“หากเจ้าแยงชิงผ้าเช็ดหน้าที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวนางออกมาได้ ข้าก็จะช่วย”

เยว่หมิงเบนสายตาไปยังทิศทางด้านกล่าว เห็นหญิงสาวในชุดสีชมพูตกใจตื่นก็อดหัวคิ้วเข้าหากัน

ล้วผีเล่นอะไรแผลงๆ...

บ่นอยู่ในใจมิทันไรก็ถูกเสียงของอีกฝ่ายทำลายสมาธิไปอีกครา

“อ้อ ต้องแยงมาให้ได้ก่อนซำนะ”

ร่างหนาพูดเสร็จก็เคลื่อนไหวยันที่ วิชาติัวเบาอันล้ำเลิศถูกดึงออกมา ขณะที่เจ้าตัวติดกายขึ้นไปในอากาศ ท่านอ่อนน้อมทรงเคลื่อนไหวยพระวรกาย ซ้ำกว่าครึ่งก้าว ชายเสื้อสีครามขยับไหวยคล้ายเต็นรำก่อนจะหมุนเกลียวตั้งพายุ แต่ถึงอย่างไรก็มีอาจตามล้วผีได้ทัน

บุตรชายของท่านเสนาบดีเข้าถึงตัวขุนมีมียเป็นคนแรก หญิงสาวเปลอส่งเสียงร้องออกมาอย่างตกใจเมื่อมีอใหญ่สัมผัสลงบนหน้าท้อง เมื่อครู่นี้

ชายหนุ่มทั้งสองอยู่ไกลพอสมควรจึงไม่ได้ยินเรื่องที่พวกเขาพูดคุยกัน แต่...

นางกำลังถูกรุขผู้เฒ่าลวนลาม!

ซุนมีมีตัวสั้นเตาอกจะรีบใช้มือผลักมือใหญ่กร้านออกราวกับต้องของร้อน นางหันหลังพร้อมออกตัววิ่ง แต่ก็ต้องชะงักอีกหนเมื่อร่างของผู้เป็นนายตีลังกาหมุนตกลงพร้อมกับทิ้งตัวลงบนพื้นอย่างงามสง่า ขวางทางหน้ามิให้หลบหนี

หยันเตาดั่งกวางน้อยเสียขวัญที่ซ่อนมองเยว่หมิงนั้นสิ้นไหวอย่างน่าสังสาร ท่านอ่อนน้อยพระพักตร์นั่งเฉยมิแปรเปลี่ยน ผายพระหัตถ์ออกมาเบื้องหน้า

“ผ้าเช็ดหน้า”

นางกำนัลสาวมีสีหน้ามึนงง “เพคะ?”

“นางกำนัลน้อย” ผู้ที่ขัดจิ้งหระจากด้านหลังจะเป็นใครไปมิได้อีกนอกจากลั่วผี “เข้ามาขอรับผ้าเช็ดหน้า ‘ของข้า’ ค่ะ”

ซุนมีมีเริ่มนึกออกจึงหันหลังกลับไป พบว่ารุขในชุดสีเทาเข้มเองก็ผายมือออกมาเบื้องหน้านางในลักษณะเดียวกับท่านอ่อนน้อยเช่นกัน

พวกเขา... อยากได้ผ้าเช็ดหน้าด้วยกันทั้งคู่หรือ?

ผู้คิดกะพริบตาปริบๆ อย่างมึนงง ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อแล้วหยิบผ้าสีขาวผืนบางที่ยับยู่ยู่ออกมา เมื่อได้เห็นของแล้วก็เผยสีหน้าลำบากใจขึ้นมาจับปล้น

ฝ่ายหนึ่งก็เจ้านาย อีกฝ่ายหนึ่งก็เจ้าของผ้าเช็ดหน้าตัวจริง เช่นนี้แล้วนางควรจะตัดสินใจ... มอบผ้าเช็ดนี้ผืนนี้ให้ผู้ใดดีเล่า!